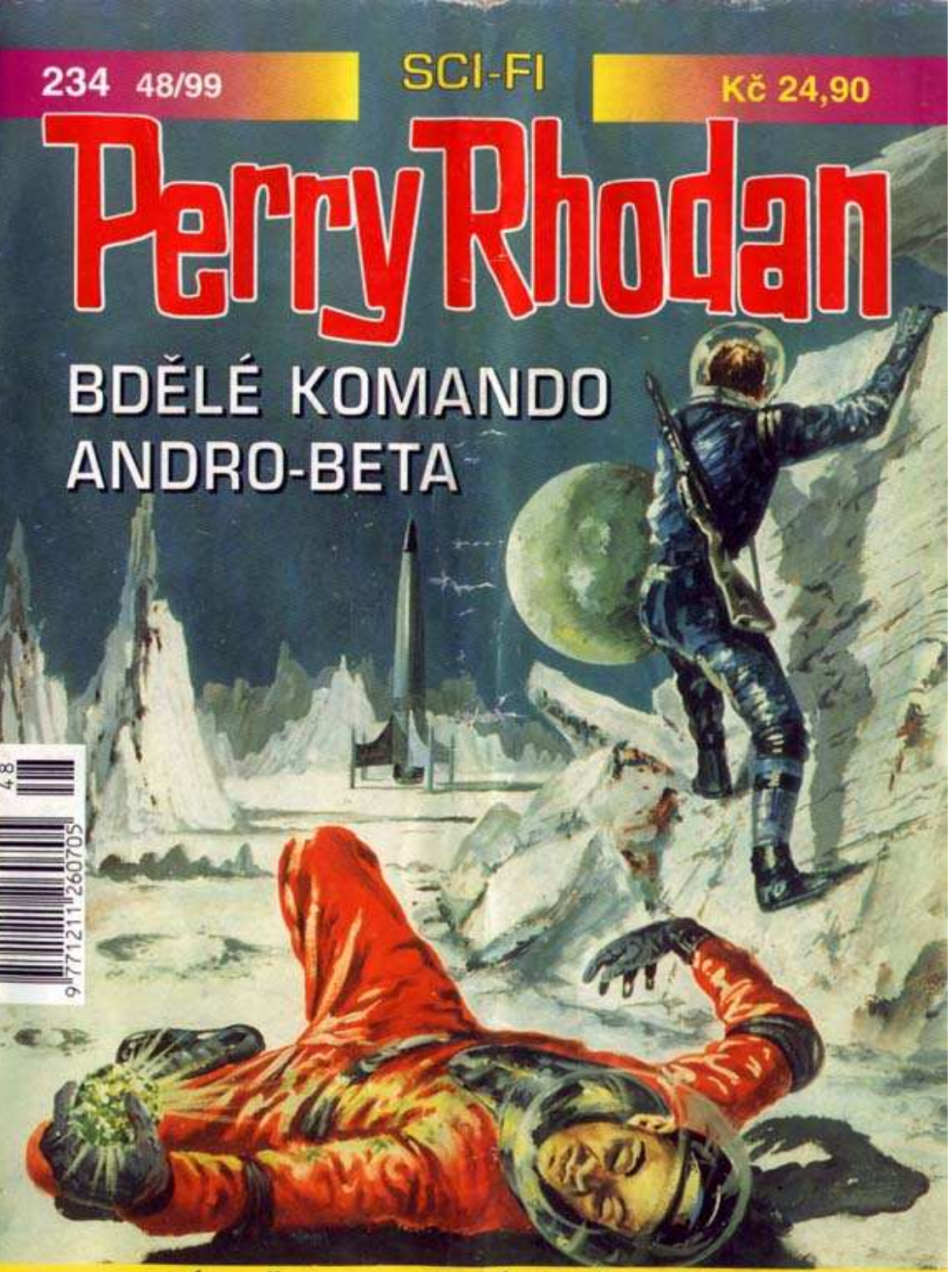
234 48/99 SCI-FI Kč 24,90

Perry Rhodan

BDĚLÉ KOMANDO ANDRO-BETA

PUSTÝ SVĚT JE JEN ZDÁNLIVĚ NEŠKODNÝ
ZELENÉ KRYSTALY PŮSOBÍ NEZNÁMOU SILOU

H. G. Ewers

BDĚLÉ KOMANDO ANDRO-BETA

Perry Rhodan 234 Přeložil Jan Rada Digitalizoval Derec

Uplynul rok od chvíle, kdy velitel nezdařené invaze Maahků Grek l vlákal obrovskou akonskou armádu do pasti v soustavě Twin, kde byla úplně zničena. Tím vyrovnal prastaré účty svého národa. Situace v Mléčné dráze se zklidnila. Nejen Akonané a Arkonidané, kdysi vůdčí rasa Galaxie a nyní nedobrovolní spojenci Akonanů, byli v šoku, ale ani Bluesané už nepředstavovali hrozbu Solárnímu impériu.

To umožnilo Rhodanovi opustit koncem roku 2401 Galaxii a se svou vlajkovou lodí zaútočit na Soustavu ztracených, kterou Mistři ostrovů podle Greka l už dávno nestřežili. V červenci roku 2404 byla už Soustava ztracených pevně v rukou Solárního impéria. To vytvořilo nezbytné podmínky pro smělý útok na předsunutou baštu Andromedy, panství tajemných Mistrů ostrovů. Solární loďstvo k tomu využilo „Ruinového transmiteru,, a střetlo se se strážci Andro-Bety!

1.

Poručík Finsch Eysman slyšel nadporučíkův hlas, ale nevnímal, byl plně zaujat tím, co viděl před sebou na obrazovce na velitelském stanovišti CRESTU II. Nic nenasvědčovalo tomu, že jsou v trpasličí galaxii v předpolí Andromedy. Ačkoliv vypočtený průměr Andro-Bety měl být pouhých 7200 světelných let, shluky hvězd se tu zdály být stejně neproniknutelné, jako v rodné galaxii, od které ho dělilo nepředstavitelných milion tři sta padesát tisíc světelných let! Nebylo divu, že poručíkovo srdce tlouklo jako zvon bijící na poplach a přehlušilo podplukovníkova slova.
Teprve když se podplukovníkův hlas vystupňoval do zlostného jekotu, Eysman ho konečně zaznamenal a otočil se tak prudce, že málem upadl.
Podplukovník Brent Huise byl zrzavý jako liška a jeho obličej nabyl velmi podobné barvy, snad ještě o poznání červenější.
„Poručíku Eysmane," řval první důstojník CRESTU II. „Snad vám nemusím připomínat, že nejste v posteli, ale na můstku vlajkové lodi..."
„Ano, pane!" hlesl Finsch a automaticky srazil podpatky v předpisovém postoji. Pohled jeho hnědých očí však zůstával truchlivý. Dva další poručici, Orspn a Nosinsky, se na něj dívali se zřejmou škodolibostí.
„Tak vy to víte," burácel dál první důstojník. „Ale zřejmě nevíte, že ve službě se nesmí spát ani snít, ale že se máte podílet na určení naší polohy a stanovení kurzu k zaujetí bojového postavení."
„Je mi líto, pane," blekotal poručík Eysman a určitě by se mu dostalo pádné odpovědi, kdyby se první důstojník nepodíval na okamžik stranou a nepadl mu do oka poručík Orsy Orson, který se právě klidně ládoval čokoládou.
Orson zbledl, když se střetl očima s důstojníkovým pohledem, a vzápětí mu zaskočilo. Huise se posupně rozchechtal, ale okamžitě zvážněl. Jeho hlas klesl až k syčivému šepotu, když spustil: „Tak takhle vypadá nová generace důstojníků elitního sboru! Jeden spí s otevřenýma očima a druhý se cpe čokoládou, až se skoro udusí. A to

ve službě! Okamžitě dám příkaz, aby vám vyškrtli z denní dávky všechny zbytečnosti!"
„Pro Pána!" zvolal Orson a dokázal zblednout ještě víc, i když se to zdálo nemožné. „To major Bernard určitě přehodnotí všechny dávky!"
„Proklatě," zaúpěl podplukovník a chytil se za hlavu. „Tohle jsem nedomýšlel, major Bernard toho skutečně využije k tomu, aby ušetřil. Pro tentokrát vám to vyšlo, Orsone. Ale já vás dostanu; i poručíka Eysmana. Ale teď do práce, už jste ztratili dost času. A běda vám, jestli uděláte chybu!"
„Smím něco navrhnout, pane?" zeptal se nesměle poručík Eysman.
„Ven s tím!" nerudně ho pobídl podplukovník Huise.
„Pokud odchýlíme kurz od Tróji o půl stupně směrem k ose CRESTU II a zvýšíme rychlost o pět procent, dostaneme se přesně do vzdálenosti dvou světelných let od dvojslunce. Tím získáme pevný bod pro zmapování mlhoviny Andro-Beta pro určení polohy CRESTU II na fiktivní dráze zvoleného kurzu."
Podplukovník vyjádřil své uznání pouze pohledem a mlčky přistoupil ke klávesnici pozitroniky. Zadat otázku bylo snadné a odpověď ho šokovala. „Jak jste na to přišel bez počítače, poručíku?" zeptal se překvapeně.
Finsch se začervenal a bezradně se zadíval na své boty, jako by tam chtěl vyčíst vhodnou odpověď. Poručík Nosinsky ho předešel. "I slepé kuře zrno najde," poznamenal posměšně.
„Vás jsem se na nic neptal, poručíku Nosinsky," okřikl ho Huise. „Ostatně, vy se zřejmě považujete za vidoucí kuře, že, a přišel jste na něco takového jako poručík Eysman?"
„Ne, pane," rozpačitě přiznal poručík Nosinsky.
„Potom mlčte, když se baví dospělí," odbyl ho s konečnou platností podplukovník a znovu se obrátil k Eysmanovi. „Děkuji vám, poručíku. Umíte myslet, i když máte ještě daleko ke kosmickému navigátorovi. Musím však přiznat, že mě ani nenapadlo, řešit problém bez pozitroniky. To už je skutečná počítačová nemoc, bez mašiny ani ránu. . . A teď vy, poručíci Orsone a Nosinsky. Vy nejenže sami nemyslíte, ale nedokážete správně vyhodnotit ani data, která vám pozitronika poskytne. Budete se hlásit u opravářů."

"Pane!" vyrazil ze sebe Finsch stále s tím truchlivým pohledem. „Žádám, abyste mě také odvelel do trestného komanda."
„A to proč?" vyjevil se Huise.
„Moje nepozornost zavinila, že zmínění poručici se nevěnovali své práci a jejich výsledky pak neodpovídaly požadavkům, pane," vysvětlil Finsch.
„Jste nenapravitelný idealista, poručíku Eysmane," pronesl zamyšleně Huise. „Pokud s tím něco neuděláte, nikdy nebudete dobrým důstojníkem, ale to je vaše věc. Teď vás ale potřebuji tady, abyste mi pomohl stanovit kurz."
„Ano, pane, děkuji, pane," vyhrkl Finsch radostně. Věděl, že první důstojník má pravdu, ale také to, že jinak jednat nedokáže - teď, ani příště.

* * *

Icho Tolot střídavě pozoroval obrazovku a Rhodana. Chvíli trvalo, než se rozhoupal k odpovědi. „Souhlasím s vámi, opětné použití trojúhelníkového transmiteru na Betě by bylo nebezpečné a přeřazení transmiterového systému Andro-Bety na Ruinový systém by ohrozilo naši akci. Dobytí řídící stanice by okamžitě vyvolalo protiakci Mistrů ostrovů," řekl konečně.
„Uvažoval jsem skoro stejně," dal Haluťanovi za pravdu Rhodan. „Ale maršál Bull nám poslal nové přídavné motory. Díky tomu můžeme v podstatě bez rizika překonat vzdálenost mezi Trojúhelníkovým a Ruinovým transmiterem a nejsme tudíž odkázáni jen na jeden z nich."
„Bez rizika, Rhodane?" zeptal se Atlan, který dosud mlčky poslouchal.
„Vím, co máš na mysli," živě zareagoval Rhodan. „Myslíš, že přesun jedné lodi ještě neznamená, že stejně snadno proběhnou další nutné přesuny, doplňování vojska, zásob, materiálů..."
„Správně," skočil mu do řeči Atlan. „Na rozdíl od tebe se nedomnívám, že Maahkové se jen tak vzdají hlídkování v Andro-Betě."

„Nemysli stále na situaci před deseti tisíci lety," namítl Rhodan. „Tenkrát Maahkové jednali ve vlastním zájmu, ale teď jsou ovládáni Mistry ostrovů a uvědomují si to. Jak jinak vysvětlíš, že přestali střežit Ruinový transmiter?"
„Myslím, že Rhodan má pravdu," vložil se do diskuse Icho Tolot. „Pozemšťané jednají přímo opačně. Sotva se dověděli o ohrožení z Andromedy, všude posílili své hlídky. Řeknu to jinak, Mistři jsou již po celá tisíciletí na sestupu a už nedokáží zmobilizovat své síly."
„Třeba máte pravdu," připustil Atlan. „Chci jen varovat před přehnaným optimismem. Pozemšťané jsou ve svém vývoji stále ještě dětmi. Za svou moc z velké části vděčí pouhému štěstí a to svádí k víře ve vlastní nepřemožitelnost. Avšak průnik do cizí galaxie je něco úplně jiného než boje v Mléčné dráze."
„Je to něco jiného, Atlane, pravda," řekl Tolot a dunivě se zasmál. „Ale jsem rád, že v kosmickém prostoru jsou Pozemšťané dětmi. Po dosažení zralosti už žádná inteligentní rasa nepodniká výboje. To je výsadou mládí."
Rhodan zasmušile sledoval tuto diskusi. Věděl, že svým způsobem mají oba pravdu. Měl však na mysli naprosto konkrétní věc. Mistři ostrovů nechali Maahky připravovat invazi do jejich rodné galaxie. Proto Pozemšťanům nezbývalo, než aby udeřili první a přenesli boj do Andromedy. ;
„Mé rozhodnutí je konečné, pánové," řekl, když vše zvážil. „Plukovník Kotranov se s ANDROTESTEM III vrátí k Ruinovému transmiteru a bude informovat maršála Bulla o situaci v Andro-Betě a o nových rozkazech. CREST II doprovodí ANDROTEST III až k okraji mlhoviny. Je třeba se vyhýbat spojení hyperkomem."
„Jak tě znám, sleduješ tím letem ještě něco," řekl Atlan.
„Znáš mě opravdu dobře, Arkonidane," pobaveně přisvědčil Rhodan. Vtom je přerušil příchod podplukovníka Huise, který přednesl Eysmanův návrh, aniž by se však o něm zmínil.
„Výborně!" zvolal Rhodan a okamžitě se interkomem spojil s kapitánem CRESTU II. „Přijďte okamžitě ke mně, plukovníku!" Potom se zadíval na panoramatickou obrazovka. CREST II stál na straně téměř krychlového planetoidu, který pojmenovali Trója, Místo přistání rozhodně nebylo rovné, jak by se u krychle dalo

předpokládat, ale CREST II byl zařízen na přistání na zvrásněném povrchu. Rhodanovu pozornost upoutaly podivné mostní konstrukce na okraji údajné krychle. Kdosi je pojmenoval "mosty na onen svět,,. Mosty vedoucí do prázdna byly pozůstatky roztrženého města na obrovské planetě Maahků, která kdysi kroužila v soustavě Ruinového transmiteru. Mistři ostrovů ji z neznámých důvodů zničili už před tisícem let, snad v rámci nějaké trestné výpravy. Nyní se její úlomek stal základnou pro pronikání Pozemšťanů do Andromedy. Jak si čas se vším pohrává, uvažoval Rhodan, s rasami, slunečními soustavami, planetami, stavbami inteligentních bytostí...
Příchod plukovníka Ruda ho vytrhl z jeho melancholických úvah. Rychle vydal rozkazy k přesunu a poděkoval Hui-sovi, spojil se s plukovníkem Kotranovem, kapitánem ANDROTESTU III a nechal se informovat o stavu lodi „Všechno v pořádku," konstatoval spokojeně. „Myslím, že do deseti hodin můžeme zahájit operaci." „Tak všechno v pořádku?" zeptal se pochybovačně Atlan. „Budu rád, jestli to budeme moci říci také až budeme zpátky doma, Perry..."

2.

Skalní krychle o hraně osmatřicet kilometrů zůstala daleko za ANDROTESTEM III i CRESTEM II. Perry Rhodan přemýšlel o lidech, kteří zůstali v jeskyních Trója: čtyři válečné superlodě s osmi tisíci muži posádek a zvláštní posádka planetoidu pod velením majora Fracera Whooleye.
Na tak malé kosmické těleso to byla obrovská bojová síla, jenže síla je vždy velice relativní. Nebezpečná příhoda s Mobym před týdnem to demonstrovala velice názorně. Ten obrovský tvor Trója jednoduše spolkl a nebýt přirozených parazitů byl by konec.
Rhodan si byl samozřejmé vědom toho, že každý další krok ve zcela neznámém světě mohl přinést podobná překvapení. Teorie je však jedna věc a skutečná konfrontace s hrozivou realitou je něco docela jiného.
„Zas zadumán, barbare?" zeptal se posměšně Atlan.
„A neměl bych? Není snad o čem přemýšlet?" kontroval Rhodan.
„Mohu něco říci?" zeptal se dvouhlavý mutant Gorašin. Obě jeho hlavy myslely samostatně a myslely dobře. Na první pohled však dva a půl metru vysoký obr se šupinatou, zeleně se lesknoucí kůží, působil jako netvor. Rhodan i Atlan však věděli, že svým duchem je to člověk a na vzhledu těla nezáleží. Byl to člověk s jistými mimořádnými schopnostmi.
„Posaďte se, Gorašine. Vaše mínění je vždy vítáno," řekl Rhodan.
„Myslím si, že jsme udělali třetí krok před druhým," oznámil Gorašin.
„Nerozumím vám, Gorašine," řekl překvapený Rhodan.
Gorašin se posadil a obrátil se na Atlana: „Vzpomínáte si, že jste mě jednou poslal jako tajného kurýra na Quintu, pane?"
„Před čtyřiceti lety, že?" rozpomenul se Atlan a v očích se mu zalesklo. „Tenkrát vás málem zabili mí vlastní lidé."
„Také si vzpomínám a už vím, kam míříte," tiše poznamenal Rhodan a zamračil se, jakoby ta vzpomínka bolela. „Magellanova mračna..."

„Ano, pane," přitakal Gorašin. „A jejich obyvatelé, kteří nás svými „krystalickými agenty" poslali do hlavního stanu USO. Nemyslíte, že Magellanci se budou cítit opominuti, když uslyší o našem skoku do Andromedy?"
„Máte rozkošný způsob vyjadřování, Gorašine," prohlásil se smíchem Atlan. „Magellanci určitě zapláčou, až uslyší, že je tak zanedbáváme. Teď vážně. Máte pravdu. Magellanci jsou o něco blíž k Andromedě než my..."
„Teoreticky," poopravil ho Rhodan. „Prakticky jsme Andromedě blíž my, protože jsme s ní propojeni transmiterem. Samozřejmě natrvalo si nemůžeme ponechat Magellance v zádech bez povšimnutí."
„Můj ty smutku!" zvolal Atlan s hraným zděšením. „To tvoje povšimnutí znám, jednou si při něm zlomíš vaz, barbare."
Obě Gorašinovy hlavy se usmály. „Patrně myslíte, že Magellanci sami odrazí útok Mistrů ostrovů neb
o je zastraší, pane," řekla jedna z hlav.
Atlan se pozorně zadíval na mutanta a podezíravě se zeptal: „Co tím myslíte, Gorašine? Ta slova mají podtext, nebo ne?"
„A tys ho nerozluštil, Arkonidane?" otázal se Rhodan. „Rád by jim oplatil, co pro něj tenkrát na Quintě udělali."
„Posuzuješ Gorašina naprosto falešně, já..." začal Atlan, ale Rhodan ho nenechal větu dokončit.
„Kdo ho zná lépe, já nebo ty?" skočil mu do řeči a obrátil se na Gorašina. „Děkuji za připomínku, Gorašine. Když si sami neporadíme s Mistry ostrovů, určitě se obrátíme na Magellance."
Tentokrát se Atlan skutečně vyděsil. „To snad nemyslíš vážně, Perry. To chceš vyhánět čerta ďáblem?"
„Oceňuji tvou znalost našich rčení,"
poznamenal ironicky Rhodan, „ale rád bych tě upozornil, že to vyhánění čerta Belzebubem někdy pomáhá."

* * *

CREST II se vynořil z lineárního prostoru po překonání vzdálenosti tří tisíc dvou set světelných let. Perry Rhodan viděl na obrazovce

válcovitý ANDROTEST m, který se pohyboval velice blízko. Nevěnoval mu však zvláštní pozornost, protože vzápětí spatřil něco, co mu vzalo dech.
Za ANDROTESTEM III se rozkládalo hvězdné moře - mlhovina Andromeda. Bylo to nepochopitelné, vždyť Andromeda měla být vzdálena ještě sto tisíc světelných let! Jeho smysly však vypovídaly něco jiného. Zdálo se, že hvězdné moře chce pohltit loď jako moře pohlcuje oblázky z pláže.
Jako již mnohokrát si Rhodan uvědomil, jak křehká je existence inteligentních bytostí proti nesmírnému dílu stvoření. I když nikdy netrpěl existencionálním strachem, byl si neustále vědom nesouměřitelnosti lidské existence s nevýslovným tajemstvím knihy Universa, v níž se lidstvo i nyní, v roce 2402, sotva učilo slabikovat. Sny o ovládnutí Vesmíru mu připomínaly nároky na ovládnutí oceánu, které by si dělal nějaký, druh ryb.
„Můžeme vůbec někdy opanovat prostor a čas?" zamumlal.
Atlan to zaslechl, přistoupil k němu a položil mu ruku na rameno.
„Na to neexistuje odpověď. Já bych řekl, že ne. Dokážeme využívat některé síly, které jsme poznali, ale o ovládnutí se nedá mluvit. Muselo by dojít k dalšímu evolučnímu skoku," pronesl skoro stejně tiše.
„K totální proměně ducha," přizvukoval mu Rhodan. „K mutaci, kterou si dosud nedokážeme ani představit, i když se o to snažíme."
„Znám jednu prastarou lidskou definici existence: Všemohoucí hraje na flétnu a tyto tóny prýštící z ničeho jsou jeho dílem, jsme to také my," řekl Atlan a usmál se. „Může však melodie opanovat Universum?"
„Jsme-li součástí této melodie?" zeptal se Rhodan rovněž s úsměvem, nebyl to však úsměv odevzdaný, ale optimistický. „Když jsme schopni klást si otázky o smyslu naší existence a o našem místě v Kosmu, potom už nejsme jen někým vyluzovanými tony, ale můžeme se stát i spolutvůrci melodie, melodií i nástrojem zároveň."
Filozofickou diskusi přerušil signál interkomu. „Zde plukovník Rudo. Plánovaný doprovod ANDROTESTU III končí. Vaše rozkazy, pane?" zeptal se důstojník.

„Navažte dvoustranné uzavřené spojení s ANDROTESTEM III přes telekom," rozkázal Perry Rhodan. Rozkaz byl splněn téměř okamžitě a na obrazovce interkomu, kam Rhodanovi přepojili spojení s ANDROTESTEM III, se objevil hranatý obličej plukovníka Kotranova.
„Znáte rozkazy, plukovníku?" zeptal se Rhodan.
„Ano, pane. Pozitronika propočetla kurz k Ruinovému transmiteru," hlásil kapitán ANDROTESTU III.
„Na palubě je všechno v pořádku?" zajímal se Rhodan.
„Samozřejmě, pane. Mužstvo ovládá loď dokonale, vždyť jsou to veteráni ze starých ANDROTESTU," ujistil ho Kotranov.
„To jsem neměl na mysli, o tom nepochybuji," řekl Rhodan. „Zajímá mě technický stav lodi. Budete muset překonat vzdálenost čtyř set tisíc světelných let prázdným prostorem, kde vám nikdo nebude schopen poskytnout pomoc."
„Kolumbus byl na tom hůř, pane," připomněl s úsměvem Kotranov.
„Potom mi nezbývá, než vám popřát šťastnou cestu," ukončil rozmluvu Rhodan a přerušil spojení, sotva mu plukovník za přání poděkoval. Potom sledoval, jak ANDROTEST III mizí z panoramatické obrazovky. Zavolal na Icho Tolota. Haluťan se otočil jako vyrušený medvěd grizzly.
„Myslíte, že potřebujeme nějakou planetu jako základnu pro zásobování?" zeptal se ho První administrátor.
„Podle mého máme času dost. Navrhuji nejdříve se ještě porozhlédnout po Andro-Betě."
„Souhlasím. Měli bychom využít času, který zbývá do příletu podpůrného loďstva se zásobami," schválil Tolotův návrh Rhodan.
„Moment, to opravdu chceš provádět průzkum samotnou CREST II?"
„Proč ne?" podivil se Rhodan Atlanově otázce.
„To už jsi zapomněl, jak dopadlo naše dobrodružství na Hororu?" začal se rozčilovat Atlan. „Navrhuji, abychom se vrátili na Tróju, vyžádali si další loď, která by nás jistila, a teprve potom podnikli další průzkumnou akci."
„Nepřeháníš to s tou opatrností?" zeptal se podrážděně Rhodan. „Co se může stát, když se na zpáteční cestě trochu porozhlédneme?"

„Stále stejná písnička!" zvolal zlostně Atlan. „O to právě jde, že nemůžeme vědět, co se může stát. Dovíme se to vždycky až když se to stane. Ale proč se vůbec o tom s tebou bavím, vždyť s Pozemšťany je to pořád stejné!"
Tolot se dunivě rozchechtal, ta hádka ho zřejmě velice bavila.
„Jen se smějte, Tolote! Jednoho dne také zjistíte, že jste krutě podcenil šílenství toho barbara!" prohlásil Atlan a uraženě opustil můstek.

3.

Poručík Eysman naslouchal zvukům zaměřovačích přístrojů. Enrico Notami vypadal před velkou klávesnicí zaměřovače energetických emisí jako křehký, neposedný trpaslík, nicméně to byl velitel zaměřovací ústředny v hodnosti majora a všichni věděli, že sní o tom, že se stane kapitánem lodi. Stále o tom mluvil a nikdo mu neodporoval, i když bylo jasné, že se mu tento sen nesplní, protože nebyl astronautem, ale vysokofrekvenčním technikem. U zaměřovačů byl na svém místě a dokonce byl nejlepší. Poručík Eysman mu byl přidělen.
Eysman otáčel knoflíkem na pultě pomalu, milimetr po milimetru, a o sto metrů dál se podle toho pohybovaly těžké antény. Přístroj vydával cvrčící zvuk, který přešel v pronikavý pískot, když se směrová anténa obrátila k zelenému slunci. Finsch pohnul knoflíkem rychleji. Bílá světélkující šipka na obrazovce ukázala na reflexní odraz jedné malé planety a přístroj ztichl.
Finsch spokojeně hvízdl. Šéf nařídil najít v soustavě Greenish, ke které se blížili, neobydlenou studenou planetu s malou hmotností. Greenish-7, sedmá planeta zeleného slunce, těmto požadavkům odpovídala, až na to, že ještě nebylo jisté, že je neobydlená. Rozhodně se tam však nevyvinula žádná civilizace -její energetické projevy by zaměřovač zaznamenal.
Rhodan vlastně takto přesně požadavky neformuloval, ale Finsch věřil, že ho pochopil správně. Malá masa planety usnadňovala přistání a start těžkých zásobovacích lodí. Finsch byl jen zvědav na výsledky dalších specializovaných zaměřovačích přístrojů. Ty hlídal Notami.
„Můžeme považovat úkol za splněný," prohlásil Notami, když výsledky porovnal. „Greenish-7 má ideální podmínky pro skladování katalyzační plasmy a to měl šéf na mysli. Podám mu hlášení."
Notami zapnul interkom, chvíli mluvil a potom poslouchal. Finsch špicoval uší, ale Rhodan mluvil tiše a tak z jeho odpovědi nic nezachytil.
„Ano, pane," řekl konečně Notami. „Hned ho posílám, pane."

Potom se velitel navigace otočil v křesle a zle se podíval na Eysmana. „Máte se hned hlásit u šéfa, poručíku. Co jste zas vyvedl?"
„Já?" vylekaně vyjekl Finsch. „O ničem nevím, pane, opravdu."
„S vámi, čekateli, je to pořád tak," rozčiloval se Notami. „Kdykoliv jste tady, mám strach, že loď ztroskotá, protože zmáčknete nesprávný knoflík."
Finsch se ušklíbl. Notami jako obvykle přeháněl. Loď nemohla ztroskotat, i kdyby půl tuctů astronautů-čekatelů zmáčklo nesprávná tlačítka. Loď byla mnohonásobně jištěna kontrolními mechanismy.
„Jen se smějte!" vykřikoval Notami a rozhazoval rukama. „Však vám to šéf vytmaví. Tak už ať vás tady nevidím."
Finsch Eysman odešel za všeobecného řehotu.

* * *

Na velitelském stanovišti ho zřejmě očekávali, protože strážní roboti mu otevřeli, ještě než se stačil ohlásit a předpisově si narovnat brigadýrku. Uvnitř vše vypadalo klidně až ospale, ale bylo to pouhé zdání. Eysman okamžitě zahlédl Rhodana a zamířil ke stolu s mapami, u kterého První administrátor stál. Také Rhodan ho zpozoroval a upřel na něj chladný pohled. Finsch zasalutoval.
„Pohov!" řekl Rhodan a najednou se usmál. Finsch si všiml, že v rukou drží folii s hlášením zaměřovací ústředny. „Co soudíte o Greenishi-7, poručíku?"
„Je to ideální místo pro uskladnění HK-plasmy, pane," vyhrkl Finsch.
„Nikdo vás neinformoval o mém stanovisku, poručíku?"
„Ne, pane, odpověděl jsem na vaší otázku, pane. Samozřejmé jsem se mohl mýlit. . ." začal vysvětlovat zmatený Eysman, ale Rhodan ho přerušil.
„Ne, poručíku, nemýlil jste se," uklidnil ho Rhodan. „Byl jsem zvědav na vaše mínění, protože mi vás doporučil nadporučík Huise jako samostatně myslícího člověka. Proto jsem vás zavolal. Nemám ovšem v úmyslu na Greenishi-7 přistát s CRESTEM II. Zatím celou soustavou jen proletíme, ale později tu asi skutečně zřídíme zásobárnu paliva. Když už jsme tady, měli bychom o tom ledovém

světě zjistit něco víc, zejména o možném životě na něm, ale bez vynaložení větších prostředků a času. Nemůžeme se rozptylovat."
Rhodan se odmlčel a když poručík nic neříkal, pokračoval: „Vezmete dvoumístnou stíhačku a přistanete na Greenishi-7. Poletí s vámi náš nejlepší biolog, Wai-Ming, který zjistí, zda tam nejsou nebezpečné mikroorganismy. Vy ho dopravíte tam a zpátky a budete pečovat o jeho bezpečnost na planetě."
Rhodan se otočil a pokynul malému, tělnatému mužíkovi, který stál opodál: „To je váš pilot, doktore Wai-Mingu."
Okamžitě se však otočil a s úsměvem se opět obrátil na Eysmana: „Propočetli jsme váš pobyt na planetě na šest hodin, poručíku. Pokud by na to doktor Wai-Ming náhodou zapomněl, laskavě mu to připomeňte."
Široký úsměv nadzvedl Wai-Mingovy naducané tváře až jeho černé oči takřka zmizely v polštářcích tuku a podal poručíkovi ruku. „Těší mě, že mohu letět s vámi, poručíku Eysmane. Budu se snažit nezapomenout na čas," řekl.
„Nesnažte se, ale rovnou na něj nezapomínejte," poznamenal Rhodan.
„Ano, pane," odpověděl biolog, ale těžce si povzdechl.

* * *

Ráz při katapultoval vtlačil Finsche do sedadla. Poručík stiskl tlačítko telekomu a spojil se s majorem Seděnkem: „Start proběhl bez závad, přepínám na vlastní pohon," ohlásil, zatímco jeho prsty se rozběhly po klávesách řídícího pultu.
„Děkuji, Eysmane," řekl druhý důstojník CRESTU II, který byl znám tím, že ho snad nikdy nic nevyvedlo z míry. „Pokračujte v plnění úkolu."
„Tohle snad nemusí být!" vykřikl po chvíli ticha Wai-Ming.
„Co nemusí být?" podivil se Eysman.
„Že letíme na planetu jen s dvojmístnou stíhačkou," vysvětlil zřejmě pobouřený Wai-Ming. „Vždyť jsem si s sebou nemohl skoro nic vzít. Kdyby na planetě přistála CREST II, pak bych mohl instalovat svou laboratoř na povrchu!"

„Ach tak," uklidnil se Finsch. „Přistání superlodi vyžaduje takové vynaložení energie, které je snadno zaměřitelné. Tomu se musíme vyhnout."
„Greenish-7 je neobydlený, že?" zeptal se podezíravě Mai-Wing.
Finsch se musel bezděky zasmát. „Rozhodně tam není žádná civilizace, ale naše bezpečnostní opatření nás také nemají chránit před obyvateli planety, ale před zaměřením z kosmických lodí, které v mlhovině Andro-Beta nepochybně jsou. My jsme vlastně v postavení člověka, který se vloupal do obydleného domu a nechce, aby o něm majitel věděl, rozumíte?"
Wai-Ming jen něco nesrozumitelného zamumlal, ale poručík si toho nevšímal, protože ho už plně zaměstnával přistávací manévr. O dvacet minut později stíhačka dosedla mezi sněhobílými bloky ledu. Pilot si oddechl, zapálil si cigaretu a labužnicky vtáhl kouř.
„Člověče, to musíte kouřit?" zavrčel Wai-Ming za jeho zády.
„Proč ne? Je to zvyk a zpravidla nikdo nic nenamítá," ohradil se Finsch.
„Otravuje to vzduch," protestoval Wai-Ming. „Cucejte bonbony!"
„Bonbony škodí zubům, doktore, to přece víte," bránil se Finsch.
Biolog si vztekle zaklapl ochrannou přilbu a do zamontované vysílačky vyštěkl: Jdu ven, půjdete někdo se mnou?"
„Ještě okamžik," klidně odpověděl Finsch a zapnul telekom. Major Seděnko se ohlásil až za dvě minuty. Prodlení bylo nevyhnutelné, když spojení zrádným hyperkomem bylo zakázáno.
„Doprovodím doktora Wai-Minga na povrch, pane," ohlásil Eysman.
„Rozumím," uslyšel za další dvě minuty Seděnkův hlas. „Ale vezměte si zbraň pro každý případ a každou půlhodinu se hlaste, poručíku."
„Ano, pane," řekl Finsch do mikrofonu a přerušil spojení. Teprve potom dodal: „To bych rád věděl, k čemu mi bude paprskomet mezi ledovci..."
Otočil se, ale biologa už neviděl a výstupní komora byla zavřená. Wai-Ming už vystoupil. Finsch pospíchal. Biolog ještě nemohl být daleko, ale přesto měl poručík vztek. Copak ten potřeštěný vědec neví, že pasažér musí zůstat v trvalém rádiovém kontaktu s pilotem? Spojení však bylo přerušeno.

První dojem z cizí planety byla lehkost. V kabině byl normální tlak l g, na povrchu jen 0,7 g. Trochu mu také zlepšilo náladu, když našel biologovy stopy směřující od stíhačky k bizarnímu nahromadění ledových bloků.
„Halo, Wai-Mingu, ozvěte se, prosím," zkusil Finsch znovu navázat spojení, ale zase bezvýsledně. Poručík sice měl pochopení pro vědecký zápal, ale tohle už bylo příliš. Udržovat spojení při výstupu na neznámou planetu patřilo ke zcela samozřejmým banalitám, které by mělo znát každé dítě.
Poručíkovi nezbývalo než se pustit po stopě. Zbraň držel v ruce, i když pochyboval, že to má nějaký smysl. Ledová tříšť mu skřípala pod nohama, ovzduší z metanu, čpavku a vodíku přenášelo všechny zvuky stejně dobře jako pozemská atmosféra nasycená kyslíkem. Když dospěl ke skalám ze zmrzlého kyslíku ve spojení s jinými prvky, zkusil pažbou paprskometu tvrdost povrchu. Pažba zazvonila jako při nárazu do kovu. Finsch hvízdl a pokračoval v cestě, ale asi po pěti metrech strnul v údivu: Wai-Mingovy stopy náhle zmizely.
„No tohle! Přece se doktor nemohl vypařit!" zamumlal zmateně a začal zkoumat nahromaděné ledové bloky. Měly čtvercový půdorys o straně asi čtyři metry a byly asi šest metrů vysoké. Finschovi připadalo absurdní, že by se vědec po nich mohl nepozorovaně a beze stop vyšplhat, a přesto nenalézal jiné vysvětlení pro fakt, že tu stopy náhle končily. Ostatně na tom tvrdém povrchu by ani horolezecké boty nemusely zanechat stopy. Finsch začal znovu volat Wai-Minga, ale odpovědi se opět nedočkal.
Finsch měl bohatou slovní zásobu a v duchu nazval biologa mnoha jmény, která by si určitě za rámeček nedal. Rozhodně se mu nelíbilo, že bude muset opakovat Wai-Mingův předpokládaný výkon, ale měl vědce chránit a tak mu nic jiného nezbývalo. Rozhodl se, že mu poví své mínění od plic, pokud ho najde, a povzbuzen touto představou se jal šplhat.
Bloky byly úplně hladké, ale jejich nepravidelné nakupení přece jen umožňovalo výstup, navíc byl o poznání lehčí než na Zemi.
Vrchol tohoto ledovcového útvaru byl příčně položený zešikmený ledový blok. Když se na něj Finsch konečně vyšvihl, byl notně

udýchaný. Ležel na břiše a rozhlížel se - ale Wai-Ming nikde, jen jiskřivá bílá plocha.
„To nemůže být pravda!" vykřikl Finsch a cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Měl pocit, že ho někdo polil ledovou vodou. Opatrně se postavil na šikmé, hladké ploše, speciálně profilované podrážky jeho bot mu to umožňovaly, a pomalu se otáčel kolem své osy. Vzduch byl průzračný a poručík jasně viděl průrvy ve skalách kilometry vzdálených hor, detaily kosmického stíhače stojícího na ledové ploše, jediné, co neviděl, byl ztracený Wai-Ming.
V tomto okamžiku poručík Eysman začal tušit, že biolog nezmizel z vlastní vůle a neschovává se. Jeho zmizení způsobila nějaká vnější síla. Instrukce pro takové případy byly jasné. Finsch měl co nejrychleji ohlásit událost majoru Seděnkovi a v bezpečí kosmického letounu vyčkat dalších rozkazů.
Finsch začal opatrně sestupovat.
Daleko se však nedostal. Po prvních krocích se ledový blok náhle pohnul, poručík uklouzl, upadl a přilba zazvonila o led. Vědomí neztratil, ale v hlavě mu hučelo a nebyl schopen pohybu. Bezmocně sledoval jak se řítí do průrvy mezi ledovými plochami, vzápětí mu však ledová tříšť zaclonila výhled.

* * *

Na okamžik se Finsche zmocnila panika. Divoce mával rukama a zoufale se snažil vyhrabat se z průrvy nebo alespoň rozptýlit ten ledový opar, který mu znemožňoval rozhled. Až po chvíli si uvědomil, že tak ničeho nedosáhne. Musel se ovládnout, přestat sebou zmítat a klidně zvážit svou situaci.
Zařídil se podle toho. Přestal se hýbat a ledová tříšť se pomalu usadila. Viděl, že je v úzké, asi osm metrů hluboké průrvě. Stěny byly hladké, ale průrva byla naštěstí natolik úzká, že bylo snadné opřít se zády o jednu stěnu a nohama o druhou a šplhat jako skalním komínem. Udělal to.
Za chvíli byl opět nahoře a myslel si, že během několika minut bude v kabině svého stroje. Náhodou však zahlédl neobyčejně velký, zeleně jiskřící krystal. Mohl by to být jiskrný odraz paprsků zeleného

slunce - kdyby nebyl ve stínu. Finsch fascinovaně hleděl na krystal, sáhl po něm a sevřel ho v dlani. Byl však srostlý se skalou. Trhal jim a škubal, až krystal povolil, ale Finsch při tom ztratil rovnováhu a zřítil se zpět do průrvy, z níž se před chvílí vyhrabal.
Tentokrát se mu to však vyplatilo. Krystal držel těsně před hledím přilby a zahleděl se do toho drobného, zeleného světa. Ledové plochy zmizely, kolem dokola bublaly bažiny, z nichž vyrůstaly zvonovité bubliny, které pukaly a vyvrhovaly proudy vodních par. Pod povrchem to hlasitě žbluňkalo a kručelo.
Finsch se pokusil uvážit, jak se do tohoto světa mohl dostat, ale neměl čas přemýšlet. Černý kmen stromu čněl nad maličkým ostrůvkem pevné země. Finsch sledoval pás pevniny v tom nekonečném močálu a s ulehčením poznal, že ostrůvek je spojen s pevninou, kde roste modrozelená tráva s kulovitými květy na rovných stoncích, které připomínaly klubka vlny.
Finsch se bezmyšlenkovitě chytil za hlavu - a dotkl se rukama hlavy. Přilba zmizela. Finsch se zděšeně podíval na sebe a zjistil, že má na sobě jen kovově se lesknoucí kombinézu a měkké, zelené kožené boty, jinak nic. Těžký skafandr byl pryč. Problém však nestačil domyslet. Bylo třeba jednat. Kolem bublala a kvákala bažina a pouze černý strom před ním byl pojítkem s pevnou zemí. Musel se k němu dostat.
Dřevo bylo mokré, nasáklé vodou, ale když na něj dosáhl, pocítil pod nohama pevnější oporu. Pustil se zkrouceného kmene a s rukama rozpaženýma, aby udržel rovnováhu, se brodil zrádnou bažinou ke břehu.
Konečně dosáhl pevné země a opatrně se posadil. Při pouhém pohledu na bažinu, z níž právě vybředl, ho zalil studený pot. Když si natáhl nohy po zemi, která vypadala jako svraštělá, stará kůže, tou „kůží,, projel jakýsi vlnovitý pohyb, vydula se a opět splaskla. Finsch se opatrně stáhl dozadu a přitiskl se ke kmeni po němž stékala voda. Zdálo se mu, že uplynula celá věčnost, ale pohled na hodinky ho přesvědčil, že ještě před pěti minutami stál na ledovém bloku.
Opět se zvedl a krůček po krůčku kmen obešel. Půda za stromem mu připadala pevnější a vykročil rázněji. Dunivý rachot za zády ho donutil otočit se.

Z ostrůvku, na kterém ještě před okamžikem stál, vyrazil obrovský gejzír vřicí vody a páry. Vodní proud tryskal do výše skoro sta metrů a černý kmen, o nějž se opíral, začal pomalu klesat do železitého bahna.
Finsch se rozběhl. Plocha pevné země před ním se zužovala do pruhu o šířce pouhých několika metrů. Teď připomínala uměle vybudovanou cestu vražednými bažinami, ale už i přes ni se valilo bahno. Vzduch byl prosycen nažloutlými parami. Nebe skrz tento závěs z par vypadalo jako špinavě bílý poklop se žlutými čmouhami. Bylo vidět jen na několik kroků, jen chvílemi se tento závěs protrhával a viditelnost se nepatrně zlepšovala.
Najednou se setmělo. Finsch měl dojem, že se ponořil do moře inkoustu, nebyl vidět žádný měsíc, ani jediná hvězdička. Neviděl ani vlastní nohy. Musel zastavit. Se zatajeným dechem naslouchal hrozivým zvukům z okolního močálu. Ve tmě mu připadaly až strašidelné. Tyto zvuky náhle přehlušil dusot stohlavého stáda slonů, nic jiného ho nenapadlo, i když věděl, že to nemůže být pravda. Pak byl vržen s nečekanou silou kupředu. Pokusil se vzepřít, ale zakopl a upadl. Přes něj se přehnal vichr, všechno kolem sténalo, hučelo, vylo. Finsch najednou pocítil nepřekonatelnou chuť zůstat ležet a spát. Obličej a celé tělo mu omývaly proudy teplé, lepkavé vody smíšené s bahnem. Nad ním skučel vichr, který bičoval močál i zbytky pevného povrchu. Klesá snad i tento pruh pevné země do bažiny?
Tato myšlenka donutila Finsche opět se postavit. Vykročil jen co noha nohu mine, ale poryvy větru ho občas popohnaly proti jeho vůli. Jen jakýsi prastarý instinkt ho udržoval na pruhu pevné země, protože na cestu neviděl.
Ta cesta se zdála nekonečná. Už si myslel, že ta neviditelná stezka močálem snad skutečně nemá konec, když náhle narazil na cosi pevného před sebou. Náraz byl prudký, až se mu před očima roztančil roj jisker a on se bezděky chytil za pohmožděnou hlavu. Vzápětí se však šťastně zasmál.
Objal neviditelné „to" před sebou a přesvědčil se, že je to skutečně strom. Rozpřáhl ruce a šmátral jimi před sebou. Co chvíli narážel na další překážky a pochopil, že je v lese. Kmeny kolem byly silné a

půda pevná. Tady ho močál nemohl dostat. Finsch klesl na zem a v okamžiku usnul. . .

* * *

Major Seděnko nebyl vysoký, ale byl svalnatý. Jeho zbrázděný obličej působil staře a kdekdo se divil, když se dověděl, že je tnu málo přes třicet.
„A jste si skutečně jistý, že nejde o závadu telekomu?" zeptal se po krátké odmlce Rhodan a zpytavě se na majora zadíval.
„Naprosto, pane. Udělali jsme všechny myslitelné zkoušky."
Rhodan si zamyšleně promnul bradu. „Poručík Eysman je snílek a idealista a pro dobro věci je schopen nedbat rozkazů. Máte představu, co se mohlo stát?" otázal se Rhodan.
Seděnko čelil Rhodanovu pohledu s naprostým klidem. „Ne, pane. Eysman ohlásil, že spolu s Wai-Mingem opouštějí letoun a potom se již neozval. Je to přes hodinu a podle rozkazu se měl hlásit každou půlhodinu."
„A máme to tady, typický příklad," řekl Atlan, který přistoupil k Rhodanovi během rozmluvy. Rhodan jen tázavě pozvedl obočí.
„Už přemýšlíš, jak bychom Eysmanovi a Wai-Mingovi pomohli," rozvedl svou myšlenku Atlan. „Ale kdo pak pomůže nám? CREST II nikdo nejistí."
„Máme je tam snad nechat?" zeptal se Rhodan ostřeji než míval ve zvyku. „Přítomnost civilizace na planetě jsme vyloučili s naprostou jistotou. Proto je pravděpodobné, že se stalo něco docela triviálního, že někam spadli a zpřeráželi si ruce a nohy, že někde leží a čekají na pomoc, že se jim porouchal telekom a snad i skafandry. A to je tam máme nechat?"
„Mohu vyslat záchranáře, pane?" tiše se zeptal Seděnko.
„Ano. Ještě něco?" zeptal se Rhodan, když viděl Seděnkův výraz.
„Když dovolíte, pane, vybral bych pouze jednoho dobrovolníka a sám odletěl s kosmickou stíhačkou. Chci zabránit přílišnému vynaložení energie a předejít tak případnému zaměření," oznámil major.

„Správně," s úsměvem souhlasil Rhodan. „A dobrovolníka hledat nemusíte. Poletím s vámi sám."
„Děkuji, pane," odpověděl upřímně Seděnko. „Předběžné jsem nechal připravit ke startu stíhačku Z-34, pokud to vyhovuje."
„Jistě, jdeme," okamžitě se rozhodl Rhodan.
„Celé se mi to nelíbí, nevěřím na triviální nehodu," rozhodně protestoval Atlan. "Kdyby se jednomu skutečně něco takového přihodilo, stále tu zbývá ten druhý, proto tam je. Kdyby sám nedokázal poskytnout pomoc, stále by měl možnost se s námi spojit. Ne, tohle nebyla obyčejná nehoda."
„Ale zůstaneš na příjmu, jak tě znám," prohodil s úsměvem Rhodan.
„To ano," zabručel nevrle Atlan. „Ale..."
„Potom je všechno v pořádku," vesele ho přerušil Rhodan.

* * *

Když se Finsch probudil, tma už nebyla tak hrozná. Větvemi prosvitalo slabé světlo, pro změnu ho však trápil hlad a právě ten ho donutil okamžitě vyskočit. Na jídlo však zapomněl, sotva se rozhlédl. Nebyl v lese, jak se domníval, ale mezi keři, nad nimiž se zvedalo jen několik stromů. To však nebylo nejhorší. Pár kroků před ním byla bezedná propast. Ačkoliv pára pronikala i sem a bylo dusno, Finsche roztřásla zimnice při pomyšlení, že se chtěl dostat hlouběji do lesa a jen únava ho zmohla...
Přistoupil k okraji a podíval se do propasti. Holé skalní stěny takřka kolmo klesaly do hlubiny, ale byly rozervané a zbrázděné všudypřítomnou vodou, tak, že zkušený horolezec by celkem snadno dokázal takovou stěnu slézt. Finsch neměl jinou možnost, než se o to také pokusit.
Nevěděl však, co ho dole čeká. Neproniknutelná clona šedých mlh zakrývala dno propasti a táhla se do nedohledna.
Finsch začal sestup. Byl dokonce snazší, než si myslel, až na to, že každou chvíli se mu pod nohama utrhl nějaký kámen a jednou se dolů zřítila celá lavina kamení. Po půl hodině se Finsch vnořil do mlhy a trvalo mu dalších třicet minut, než pás mlhy překonal a mohl se rozhlédnout.

Při tom pohledu bezděky vykřikl úžasem. Sotva sto metrů pod ním stěna končila v oválném údolí, porostlém zelenou travou, připomínajícím pozemské horské pastviny. Aby iluze byla dokonalá chyběl jen zvuk kravských zvonců. Finsch se zasmál. Najednou mu připadalo komické, že na takové údolí právě myslel, když sestupoval v mlze po skalní stěně.
Poslední úsek Finsch zvládl neobyčejně rychle až riskantně. Konečně stál na rovné zemi a mohl se přesvědčit, že kolem něj roste skutečně tráva k nerozeznání podobná té, kterou znal z rodné planety.
Když o té shodě začal přemýšlet, zarazilo ho to. Najednou mu bylo všechno jasné. Věděl, že je Pozemšťan, který před hodinou odstartoval z CRESTU II na sedmou planetu soustavy zeleného slunce Greenish, na planetu pokrytou ledem. A zde...
Finsch vykřikl. V prostoru ochranné přilby výkřik zaburácel jako výbuch.
Kolem se zvedaly stěny ledovců a Finsch měl dojem, že se mu vysmívají. Před ním ve vzdálenosti jednoho kroku ležela zkroucená postava Wai-Minga. Také biolog svíral v ruce zelený krystal, stejný, jaký měl on sám.

* * *

Seděnko objevil kosmickou stíhačku už při prvním obletu. „Podivné, zdá se, že stroj je v pořádku," zamumlal a zamířil na přistání.
„Čekal jste snad něco jiného?" zeptal se Rhodan.
„Vlastně ani ne," připustil Seděnko a potřásl hlavou.
Přistáli padesát metrů od stroje, který se od jejich lišil pouze číslem na trupu: oni letěli se Z-34, kdežto Eysmanův měl označení Z-33. Zvířená ledová tříšť se usadila velmi rychle a oba muži si nasadili ochranné přilby.
„Zde Rhodan! Volám poručíka Eysmana a doktora Wai-Minga," řekl První administrátor do vysílačky zabudované v přilbě. Opakoval tuto výzvu v krátkých intervalech ještě čtyřikrát, ale odpovědi se nedočkal. Rhodanův neklid stále vzrůstal. Už i on začal pochybovat o své teorii prosté nehody, ačkoliv se nic nového dosud nedověděli.

Přestal opakovat svou výzvu a vytáhl paprskomet s dlouhou hlavní, který měl v pouzdře vedle sedadla.
„Zůstaňte zde, majore!" rozkázal Rhodan. „Budeme v trvalém rádiovém spojení. V případě nutnosti budete aspoň moci podniknout potřebné kroky."
Seděnko se zatvářil nespokojeně, ale neodvážil se nic namítat. Rhodan se jen usmál. Věděl, že by major šel raději sám.
„Venku je klid," ohlásil Rhodan, když vystoupil. „Vidím dvoje stopy.. Rozhodně jsou to stopy našich mužů. Budu je sledovat."
„Buďte opatrný, pane," varoval Seděnko, ale zbytečně. Rhodan odjistil svou pušku ještě než udělal první krok směrem, kterým stopy vedly.
„Stopy vedou k ledovým blokům," průběžně informoval Rhodan. "Je to divné, jedny tu končí, druhé vedou několik kroků dál a opět se vrací."
Rhodan se odmlčel a rozhlížel se. Všude led, třpytící se v nazelenalé záři. Potom rukou v rukavici začal přejíždět po hladké stěně ledového bloku.
„Zdá se, že někdo se pokusil o výstup, ale led je tvrdý a hladký," opět se ohlásil Rhodan. „Jak to vypadá u vás, Seděnko?"
„Všechno v pořádku, pane. Vidím vás, kolem není nic podezřelého."
„Mně tu všechno připadá podezřelé," zavrčel nespokojeně Rhodan.
„Nemám přivolat posily, pane?" zeptal se s obavami v hlase Seděnko.
„K čemu? Stovka mužů tu sotva dokáže víc než my dva, aspoň pokud došlo k tomu, co si myslím," řekl poněkud záhadně Rhodan, ale Seděnko se neodvážil žádat bližší vysvětlení a Rhodan si ještě zdaleka nebyl jist a nemínil předčasně vykládat své hypotézy.
„Pokusím se o výstup, snad to půjde. To nahromadění bloků se dá využít jako schody, i když hodně vysoké," oznámil Rhodan.
Skutečně se mu podařilo dosáhnout vrcholu té ledové věže bez větších obtíží. Nahoře ho však čekalo překvapení. „Seděnko, lano, rychle! A také baterku!" vykřikl vzrušeně.
Za necelé dvě minuty se Seděnko vyšvihl na vrchol a těžce popadal dech.

Záchranné lano měl přes rameno a baterka se mu houpala na prsou. Rhodan mu pomohl postavit se na nohy.
„Tam," řekl Rhodan a ukázal, „je hladká ledová plocha narušena a zřetelné rýhy vedou k okraji srázu. Dál je hluboká průrva, bez baterky však do ní nevidím. Proto jsem vás zavolal, Seděnko."
„Myslíte, že se zřítili," zeptal se chraplavě Seděnko.
„Určitě. A při pádu asi došlo k poškození přilby," vysvětloval Rhodan. „Ty rýhy jsou nejspíš od paprskometu. Můžeme jen doufat, že ta průrva není příliš hluboká. Dejte mi to lano a jistěte mé, podívám se do ní."
Výkonný dlouhý paprskomet si Rhodan upevnil na záda, nemyslel si, že by ho potřeboval, ale opatrnosti na neznámé planetě nebylo nikdy dost.
Seděnko podal Rhodanovi lano a s jedním koncem v rukou zacouval dál od kraje průrvy a našel si místo, kde se mohl cítit pevněji.
„Hotovo, pane!"
Rhodan držel už svítilnu v levé ruce, lano v pravé a zahájil sestup.
„Průrva je hluboká sotva osm metrů a úzká," ohlásil za okamžik.
„Chcete, abych vás vytáhl, pane," zeptal se Seděnko.
„Ne, chci sestoupit až na dno, povolte lano," rozkázal Rhodan.
„Je tu další otvor, co vede do hloubky," oznámil Rhodan, když se dostal na dno průrvy. „Je velmi úzký, připomíná spíš rouru. Podívám se kam vede."
Seděnko jen něco nesouhlasně zamumlal. Nebylo tomu rozumět a Rhodan to také nebral na vědomí a pokračoval v sestupu úzkým otvorem, do kterého se sotva vešel. Ve světle jeho baterky se leskly sněhobílé krystaly, jinak však nic neviděl. Trápila ho otázka, zda by někdo, kdo se zřítil do průrvy, pokračoval bez jištění v sestupu touto rourou, kam se bez vlastního přičinění rozhodně nemohl dostat. Za jistých okolností ano, odpověděl si. Zvědavost je mocný stimul. Rozhodně by to však neudělal raněný člověk. Musel to udělat někdo, kdo přečkal pád do hloubky bez zranění.
To Rhodana povzbudilo. Wai-Ming nikdy na předpisy nemyslel, a poručík Eysman na ně mohl pozapomenout. Podstatné bylo, že všechno nasvědčovalo tomu, že jsou živi a zdrávi.

V příštím okamžiku dosedl na dno šachty, ale prudká rána do zad ho okamžitě srazila k zemi a několik kroků klouzal po ledovém povrchu. Když se zastavil nic neviděl, protože přilbu měl olepenou ledovou tříští. Protřel sklo a spatřil ve světle své baterky něčí nohy. Klouzal světelným kuželem po postavě až uviděl průhlednou ochrannou přilbu a Eysmanův obličej v ní.
„Poručík Eysman! Jak milé, že se konečně necháte vidět," pronesl sarkasticky Rhodan a začal se zvedat.

4.

„Wai-Ming je mrtvý!" řekl dutě poručík a Rhodan pochopil, že byl k poručíkovi nespravedlivý. Na omluvy však nebyla vhodná chvíle.
„Podejte zprávu, poručíku," řekl Rhodan. Poručíkovo vyprávění vyslechl beze slova. Zelený krystal ve Finschově ruce ho upoutal ještě dříve, než se o něm Finsch zmínil.
„Dejte mi ten krystal, poručíku," řekl, když Eysman skončil své hlášení, vzal krystal a prohlížel si ho na dlani. Mentální výboj, prýštící z té zelené třpytivé věci pocítil okamžitě. Dlouholetý výcvik v mentální blokaci mu však umožnil nepodlehnout neznámému vlivu.
„Zaveďte mě k Wai-Mingovi," řekl bezbarvě. Finsch se beze slova otočil a vykročil, Rhodan ho následoval. Pohybovali se po úzké stezce mezi propastmi. Rhodan si uvědomil, že to musela být ta šíje či cestička bažinou, kterou krystal vykouzlil před Eysmanovýma očima. To nutilo k zamyšlení.
Nejdříve Rhodana napadlo, že krystal pouze reaguje na myšlenkové pochody majitele a přizpůsobuje jim skutečnost, ale nedávalo to smysl.
Nestačil tu hypotézu domyslet, když je stezka dovedla k jakési prohlubni v ledu, v níž leželo nehybné tělo Wai-Minga. Biologovy údy byly podivně zkroucené. Rhodan se sklonil nad mrtvým a snažil se identifikovat zranění.
Skoro okamžitě objevil trhlinu ve skafandru, to samozřejmě stačilo, aby ledová atmosféra, která otvorem pronikla, člověka usmrtila. Rhodan se zvedl a podíval se na stěnu ledovce, která se zvedala nad mrtvým tělem. Nebylo vyloučeno, že se Wai-Ming pokusil o výstup a roztrhl si oděv o nějakou ostrou hranu ledu, tvrdého jako mramor. Způsobil to snad krystal, který biolog svíral?
„Tady Rhodan! Slyšíte mě, Seděnko?" zeptal se Rhodan rádiem. Odpověď nedostal, ale očekával to. Také Finsch byl stejného mínění.
„Říkal jste, že jste mě volal, pane, ale nic jsem neslyšel, ačkoliv jsem krystal odložil. Myslím, že led nepropouští žádné rádiové vlny," poznamenal poručík.

Rhodan přikývl. „Nejspíš. Zajímavější je, jak jste překonal vliv krystalu," řekl zamyšleně. Potom poručíkovi pokynul, aby se chopili mrtvého těla. Pomalu se vraceli se svým břemenem k místu, kde se Rhodan pustil lana. Lano však zmizelo!
„Seděnko!" zařval Rhodan do vysílačky puštěné na maximální výkon, ale major se ani tentokrát neohlásil. To Rhodana vyděsilo, protože předtím se mu odsud ještě podařilo navázat spojení.
„Zůstaňte tady!" křikl na Finsche a začal vystupovat úzkým komínem. Strach o majora ho popoháněl a za chvíli byl nahoře, ale Seděnko zmizel. V příštím okamžiku se ledová plocha pod jeho nohama pohnula a on opět padal do průrvy, kterou se před okamžikem vyšplhal. Vykřikl. Shora se na něj řítil horký déšť, který však okamžitě tuhl do ledové kry na jeho skafandru.
Tvrdý náraz ukončil jeho pád a zároveň se ledové plochy se skřípotem pohnuly. Potom průrvu zaplavilo modrobílé světlo a někde vedle Finsch vyhrkl: „Můj Bože! Co je zase tohle?"
„Seděnko startuje stíhačku," řekl Perry Rhodan.

* * *

„Chvíli tu budeme muset zůstat, Finschi," konstatoval Rhodan. „Ale jen se, proboha, nedotýkejte žádných krystalů, i když budou všude kolem vás."
Rhodan začal zase šplhat nahoru. Zrádné krystaly měl už dávno uloženy ve vnější kapse svého ochranného oděvu, tam na něj nepůsobily. Když byl nahoře, uviděl Z-34 ve vzdálenosti asi padesáti metrů. Bylo zbytečné pokoušet se ho zastavit. Rhodan zapnul telekom.
„Rhodan Atlanovi!" vykřikl do mikrofonu. „Odpověď nečekám. Nařizuji: major Seděnko právě startuje. Ať jeho stíhač uchopí vodící paprsek a dopraví do hangáru. Major je pod vlivem hypnotického zeleného krystalu. Jakmile major nebo mutant s podobou Seděnka bude na palubě CRESTU II, okamžitě mu odejměte zelený krystal o velikosti tenisového míčku. Pozor! Krystal je nebezpečný, musí to provést někdo s bezpečným mentálním blokem. Pro tebe nebo naše mutanty krystal nebezpečný není. Konec."

Po tomto hlášení Rhodan sestoupil zpět k Eysmanovi a spolu s ním dopravil ztuhlé biologovo tělo až ke druhé stíhačce. Stále ale přemýšlel o zelených krystalech. Jaký smysl mělo rozhodit tyto hypnotické krystaly, vyvolávající zmatené obrazy po mrtvé planetě? Odpověď ho však napadla až v okamžiku startu.
Ještě z kosmického stíhače zavolal šé-flékaře CRESTU II, doktora Artura a požádal ho, aby připravil vše pro pokus o oživení Wai-Minga, jehož stav mu popsal. Potom se spojil s Atlanem a zjistil, že Seděnko se bezpečně vrátil do CRESTU II aniž by bylo nutné použít vodící paprsek. Podle Atlanových slov se však major choval jako náměsíčný, dokud mu neodebrali krystal. Potom se velmi rychle vzpamatoval a jeho chování se vrátilo k normálu.
Když Z-34 se bezpečně vrátila do hangáru, doktor Ralf Artur už na ně čekal v doprovodu tří medorobotů, kteří okamžitě dopravili Wai-Mingovo tělo do zvlášť vybavené místnosti v lodním lazaretu. Teprve potom se Rhodan obrátil na Atlana, který ho také přišel uvítat.
„Co Seděnko říkal než mu vzali krystal?" chtěl vědět Rhodan.
„Zřejmě si představoval, že přistál s kluzákem v zahradě," sdělil Atlan.
„Čekal jsem něco takového," řekl Rhodan. „Co těm krystalům říkáš?"
„Krystalům?" podivil se Atlan. „Se-děnko měl u sebe jen jeden."
Rhodan vyndal z kapsy Finschův a Wai-Mingův. „Tady máš další dva."
„Hm, řekl bych, že jsou nebezpečné," usoudil Atlan. „Na druhou stranu bránit se jejich vlivu není příliš obtížné. Rozhodně je to divné."
„Jedno je jasné," prohlásil Rhodan. „Greenish-7 nemůžeme použít pro zásobovací základnu. Musíme najít jinou vhodnou planetu."
Jejich rozmluvu přerušil signál náramkového telekomu. „Wai-Ming se uvedl autohypnózou do stavu hlubokého spánku, dovedete si to představit?" ptal se vzrušeně doktor Artur.
„Ne, doktore, nedovedu si to představit a ani si nemyslím, že je to tak," odpověděl Rhodan. „Máte ale pravdu, že hypnóza v tom sehrála rozhodující úlohu. A co podchlazení? Dokážete ho zachránit?"

„To je mi právě záhadou, pane," už klidněji referoval lékař. „Zdá se, že upadl do skoro kómatického spánku ve stejném okamžiku, kdy došlo k poškození ochranného oděvu nebo těsně předtím. Nechápu to."
„No to vám ještě vysvětlím," zareagoval Rhodan. „Neodpověděl jste mi však na otázku, zda ho dokážete zachránit."
„Ale ano, jistě, to už nebude problém," ujistil ho lékař.
„Děkuji vám, doktore," řekl Rhodan a oddechl si. „Při nejbližší příležitosti vám řeknu něco víc o hypnóze, která na Wai-Minga působila."
Rhodan vypnul telekom a k Atlanovi prohodil: „Rozhodně se ty krystaly nesmějí dostat do rukou mužstva."

* * *

Rhodan svolal poradu za účasti Atlana, telepata Johna Marshalla, šéfa sboru mutantů, doktora Ralfa Artura, hlavního matematika doktora Hong Kao, a hlavního psychologa doktora Hibbly-ho. Úvodem Rhodan informoval přítomné o událostech na Greenishi-7 a vyzval šéflékaře, aby podal zprávu.
„Nemohu k tomu nic říci, dokud ten zatracený krystal neuvidím!" prohlásil rezolutně Šéflékař. Rhodan beze slova otevřel skřínku a vyndal krystal. Na Atlanův pokyn se ostatní odvrátili a na krystal se zadíval jen doktor Artur. Vypoulil oči, chvíli na něj upřeně díval a najednou jeho zájem pohasl a tupě zíral do prázdna.
„Tak co tomu říkáte, doktore?" byl zvědav Rhodan.
„Vy idioti!" zavrčel doktor. „Zase tu smrdí karbol..."
„Dost!" okřikl ho Rhodan a rychle schoval krystal.
Doktor se překvapeně rozhlížel, jakoby se právě probudil. Ostatní se šklebili. „Řekl jsem snad něco? Co se tu děje?" zeptal se Artur zmateně.
Protože se porada zaznamenávala. Rhodan mu pustil jeho výrok.
„Ten krystal, to je ďábelská věc," zašeptal lékař a zrudl.
„A co o tom soudíte vy?" obrátil se Rhodan na psychologa.Acanthus Hibbly nakrabatil čelo a rozvážně pravil: „Mám dojem, že krystal

reaguje na určité proudy podvědomí, pane. Všechno tomu nasvědčuje."
„Chcete říci, že krystal plní zasaženým, nebo snad mediím, podvědomá přání?" zeptal se Rhodan se zřejmým zaujetím.
„To bych netvrdil," váhavě oponoval psycholog a pokrčil rameny. „Někdy možná, ale zhmotňuje i skryté obavy, pocity viny prosté obsah podvědomí. Museli bychom uskutečnit nějaký pokus, abychom o tom mohli říci více. Kdyby třeba Ralf souhlasil, mohli bychom..."
„Ani za nic!" vykřikl doktor Artur. „Nenechám si šťourat v podvědomí, Acanthusi. Doufám, že jste to nemyslel vážně."
Hibbly se omluvně zašklebil, ale nečekaně se přihlásil Hong Kao. „Zkuste to se mnou. Nemám co skrývat a kdyby, stejně se to bude týkat pozitroniky, a tomu vy nerozumíte, Hibbly," řekl matematik vesele.
„Výborně!" schválil tuto iniciativu Rhodan. „Doktor Hibbly a doktor Hong Kao se domluví na podrobnostech provedení experimentu. Trvám ovšem na tom, že celý pokus bude sledovat John Marshall pro případ, že byste oba podlehli kouzlu krystalu. Ostatně si nemyslím, že krystal představuje tak velký problém. Možná ho budeme někdy moci použít pro terapeutické účely."
Tím porada skončila a Rhodan zůstal pouze ve společnosti Atlana.
„To jsi myslel vážně, že ty krystaly nejsou moc důležité?" zeptal se Arkonidan.
„Samozřejmě!" odpověděl překvapeně Rhodan. „Nebo máš snad dojem, že jsou důležitější než Maahkové nebo Mistři ostrovů?"
„To jsem neměl na mysli. Ale to už jsi zapomněl na to, co se přihodilo na Quin-tě?" naléhal Arkonidan.
„Už tomu rozumím!" zvolal Rhodan. „Ty si myslíš, že mezi hypnotickými krystaly Magellanů a krystaly z Greenis-he existuje souvislost."
Tentokrát se podivil Atlan. „Tobě se to nezdá logické?"
„Vyloučené to není, Atlane," připustil Rhodan. „Ale také to tak nemusí být. Hypnokrystaly Magellanů vydávaly vražedné příkazy, zde jsme se s tím nesetkali. Krystaly z Greenishe jsou také mnohem větší a mají jiný tvar." Atlan si jen povzdechl.

* * *

Finsch netrpělivě čekal, až bezpečnostní zařízení konečně schválí jeho vstup a otevře dveře. Nejdříve mu však mechanický hlas oznámil: „Vaše návštěvní doba je deset minut, poručíku Eysmane. Berte ohled na stav pacienta. Je nepřípustné přinášet pacientovi jídlo, pití nebo tabákové výrobky."
Finsch se ušklíbl a dveře se konečně otevřely. Jednolůžkový pokoj tonul v nazlátlém světle, obrazovka nahrazující okno ukazovala zalesněnou krajinu a lesní vůně byly v pokoji také cítit. Dokonce bylo slyšet bzučení hmyzu.
„Halo, doktore Wai!" zavolal Finsch, když došel k biologovu lůžku.
„Halo, Eysmane," odpověděl Wai-Ming a zdvořile se usmál „Krásné počasí! Až na ty včely. Namazal jsem si chleba medem a už tu byl celý roj."
Poručík sebou škubl. Je biolog vůbec při smyslech? blesklo mu hlavou.
„Zavřete pusu a posaďte se," řekl Wai-Ming a zasmál se.
Finsch si oddechl, zřejmě to byl jen žert. Jak se cítíte, Wai-Mingu?"
„Výborně. Vyhlídka, lesní vzduch, květiny, co víc si člověk může přát. Škoda, že člověk ví, že to jsou jen šidítka. Když víte, jak se to dělá, kazí to dojem. Ale teď vážně," biolog změnil tón. „Také vás ten krystal dostal? Je to zatracená věc, vytváří iluze, které vás úplně zmatou."
Finsch přikývl. „Divím se, že se mi nic nestalo. Nejde mi na rozum, proč si s vámi ten krystal tak ošklivě zahrál a mně dokonce svým způsobem pomohl."
„Stavíte tu otázku nesprávně," namítl biolog. „Myslím, že ty krystaly se nám pokoušejí sloužit. Přejímají naše potlačené představy a přetvářejí je do iluzorního viditelného světa. Snad nám tím chtějí splnit naše přání."
„Chtějí? Krystaly chtějí? Přece to nejsou myslící bytosti!" vyhrkl Finsch.
„Proč ne?" odpověděl biolog otázkou. „Protože se jedná o anorganickou hmotu? Ale dělení na organický a anorganický svět už dávno zastaralo, můj milý. My, biologové, jsme se ho už dávno

vzdali. Jak můžeme dělit svět na organický a neorganický, když celý Kosmos považujeme za organismus?"
„Nějaké třídění snad potřebujeme," chabě namítl Finsch. „Ale ponechme to stranou. Jde o vliv krystalu na naše životy. Vás přece skoro zabil..."
Wai-Ming se usmál neproniknutelným úsměvem orientálce. „Jak jste se dostal z toho iluzorního světa, Eysmane?" zeptal se.
„Já?" podivil se Finsch otázce. ‚Ach ano, už si vzpomínám..."
„Teď už chápete, proč jsem měl tu smůlu, že?"
„Ano, vzpomněl jste si, kdo skutečně jste a kde jste - a iluze zmizela."
„Zmizela - a já jsem se nestačil dosti rychle orientovat v reálném světě. Proto došlo k té nehodě. Ale za život vděčím svému krystalu. To on mě hypnotickým vlivem uvedl do stavu zdánlivé smrti a umožnil přežít podchlazení."
„Neuvěřitelné!" zašeptal Finsch. „A když si pomyslím, že krystal mě dovedl přímo k vám, začínám věřit, že je obdařen rozumem."
„Návštěvní čas vypršel, poručíku," oznámil automat. „Opusťte místnost."
„Ještě okamžik," zaprosil Eysman, ale automat byl neúprosný.
„Ještě minutu," zakřičel Wai-Ming. „Je to důležité pro mé zdraví."
Automat se odmlčel, zřejmě nevěděl, jak reagovat na přání pacienta.
„Měli bychom se pokusit navázat s krystalem kontakt," zašeptal vzrušeně biolog. „Ale Rhodan prý všechny krystaly zabavil, je to tak?"
Finsch se spiklenecky usmál. „Všechny ne. Našel jsem další přímo v kabině svého letadla. Až se uzdravíte, můžeme s ním začít experimentovat, když už víme, že krystaly nám nejsou nepřátelské," řekl sotva slyšitelně.
„Výborně!" vykřikl Wai-Ming. „Já už vím..."
Vtom se však otevřely dveře a vstoupil nasupený mladý lékař.
„Žádám vás, abyste okamžitě opustil místnost, poručíku. Každý návštěvník se musí řídit pokyny automatu," prohlásil kovovým hlasem, který si nezadal s automatem.
„Uzdravujte se, Wai-Mingu, a brzy na viděnou," řekl Finsch a zvedl se.

„Děkuji za návštěvu, cítím se hned mnohem lépe," odpověděl biolog. Sotva byl poručík venku, napadlo ho, že by ani nemusel čekat na Wai-Mingovo uzdravení. „Takový malý pokus bych snad mohl zkusit," zamumlal.

5.

CREST II zanechala soustavu Greenish daleko za sebou. Už třikrát přerušovala let lineárním prostorem a přecházela do normálního prostoru, aby pátrala po slunci typu G. Potřetí byli zaměřovači úspěšní.
Ve vzdálenosti čtyřiceti světelných let objevili žluté slunce, které se podle všech parametrů blížilo pozemskému slunci. Bylo také propočteno, že musí mít nejméně jednu, ale patrně více oběžnic. Rhodan rozhodl, že CREST II zamíří k soustavě žlutého slunce. Jakmile se CREST II vynořila z lineárního prostoru po překonání vzdálenosti, která ji dělila od soustavy žlutého slunce, rozječely se poplachové sirény.
„Zaměřili jste planetu?" zeptal se Rhodan náčelníka zaměřovací služby majora Notamiho.
„Ještě nevím, pane. Zaměřené těleso má velice neobvyklý tvar. Posílám vám jeho projekci, pane," oznámil major. Na obrazovce před Rhodanem se na pozadí hvězdného prostoru objevil mnohem bližší útvar.
„Oběžná dráha je eliptická, apogeum je asi dvě stě dvacet milionů kilometrů, perigeum pětaosmdesát," doplnil hlášení Notami. „Výška objektu je deset tisíc kilometrů, šířka - třicet tisíc."
Rhodan se tázavě podíval na Atlana.
Atlan řekl jediné slovo: „Moby!"
„Trochu velký, ne?" řekl s úsměvem Rhodan. „Ten, co chtěl spolknout planetoid se šesti našimi loděmi byl čtrnáct tisíc kilometrů široký."
„O to snadněji nás spolkne, možná mu bude stačit nadechnout se," zabručel nespokojeně Atlan.
Melbar Kasom přirovnal Mobyho k sýru z pryskyřice. Na velkou vzdálenost tak skutečně vypadal. Ertrusan si na něj dělal laskominy. Zkušenosti z prvního setkání však rozhodně nepatřily do oblasti kuchařského umění. Podařilo se zjistit, že jde o anorganickou bytost s krystalickým složením těla, která se živí čistou energií. Mobyové byli poutníci vesmírem. Putovali od hvězdy ke hvězdě, které jim

poskytovaly dostatek energie k životu. Pouze občas si přilepšili anorganickou hmotou, kterou přeměnili v obrovském konvertorovém žaludku na tolik potřebnou energii. Náhle Rhodan pochopil, co se mu na tomto tělese nezdá.
„Mobyové jsou věční poutníci vesmírem, že?" zeptal se Atlana.
„Proč se ptáš?" začal Atlan otázkou, ale hned pochopil. „Už vím. Myslíš si, že to není Moby, protože se pohybuje po stálé oběžné dráze."
„Správně, je to v rozporu s tím, co o nich dosud víme. Moby se nemůže pohybovat po oběžné dráze - pokud žije. Musí nalétávat blíž ke hvězdám," přitakal Rhodan a zavolal Ruda. „Přibližte se k tomu objektu, plukovníku."
„Jsi nepoučitelný," prohlásil odevzdaně Atlan. „Ty prostě chceš, aby nás spolkl."
„Zapomínáš, že CREST II je poněkud pohyblivější než Trója. Naše situace je naprosto nesrovnatelná. Rozhodně v tom nevidím žádné riziko."
CREST II se přiblížila k předpokládanému Mobymu na vzdálenost šedesáti tisíc kilometrů a přešla na oběžnou dráhu souběžnou s objektem.
„Vidíš, vůbec nic se nehýbe, Atlane," konstatoval spokojeně Rhodan, ale Atlana to neuklidnilo. Měl stále napjatý výraz. Stává se nenapravitelným pesimistou, pomyslel si smutně Rhodan.
Na tuto vzdálenost už na objektu mohli vidět vlasovité antény, kterými Mobyové čerpali energii z prostoru. Normálně byli v neustálém pohybu, na obrovském těle jich byly miliardy a jejich průměrná délka byla tisíc kilometrů. Když teď stály nehybně, připomínaly bodliny ježka.
„Zdá se, že je mrtvý," připustil konečně Atlan.
„Je skutečně mrtvý," zdůraznil Rhodan. „Jejich inteligence je čistě pudová a nejsou schopni uskoku, nemohou záměrně zastavit své antény. Mistři ostrovů je sem nasadili jako strážce pouze pro jejich velikost a žravost. Mimo to víme, že živých Mobyů je velice málo. Grek l říkal, že energetický mor jich před časem miliony zahubil a zbyla jen hrstka."

„Mohu k tomu něco poznamenat, pane," zeptal se Icho Tolot a když mu to Rhodan dovolil, pokračoval. „Všichni si vzpomínáme na obrovské duté prostory v Mobyovi, kterého jsme poznali. Ted' před sebou máme dvakrát větší exemplář a lze předpokládat, že duté prostory budou také o to větší. Tam by se dala zřídit zásobovací stanice pro celé loďstvo."
„Neposlouchej toho šíleného Haluťana, Perry!" okamžitě varoval Atlan.
Rhodan však byl jiného názoru. „Dobrý nápad, Tolote. Lepší úkryt než v mrtvém Mobym stěží najdeme," řekl klidně.
Bohužel nikdo nepomyslel na to, že ten nápad mohl dostat i někdo jiný.

* * *

Plukovník Rudo dal povel přibrzdit CREST II a přejít na oběžnou dráhu blíž slunci a tak se přiblížit také k mrtvé obludě. Zbrázděný povrch Mobyho „kůže" byl na obrazovkách hned mnohem zřetelnější, na první pohled se ničím nelišil od povrchu bezvodých planet. Jen bodliny antén rušily ten dojem.
„Rhodan kapitánovi!" řekl První administrátor do interkomu.
„Přibližte se ještě víc, plukovníku."
„Vzdálenost deset tisíc kilometrů, pane," ohlásil Rudo.
„Ještě blíž, Rudo!" rozkázal Rhodan.
„Přišel jsi o rozum, barbare!" zasyčel Atlan s pohledem upřeným na obrazovku, která už ukazovala detaily pouštní krajiny na mrtvém těle netvora.
Tolot se dunivě zasmál, měl výjimečně dobrý sluch.
„Ušetřete naše ušní bubínky, prosím," utrhl se na něho Rhodan a obrátil se na Atlana. „V podstatě má ale Haluťan pravdu. Jsme mnohem rychlejší než Moby a snadno unikneme, i kdyby to skutečně byla past."
„Opatrnost ještě nikomu neuškodila, Perry," poznamenal Atlan.
„Myslím si však, že nám od toho mrtvého Mobyho opravdu žádné nebezpečí nehrozí..."

Dvě věci se staly současně ještě než domluvil. Cart Rudo zmenšil vzdálenost mezi lodí a obludou na pouhých pět tisíc kilometrů a zároveň z mrtvého těla vytryskl tenký svítící paprsek a narazil na ochranný štít CRESTU II.
„Pryč, na plné obrátky!" vykřikl Rhodan. Plukovník a druhý pilot rozehráli koncert na klávesnici řídicího pultu a rachot motorů tomu odpovídal. Zároveň světlo v centrále začalo blikat a vzápětí zhaslo docela. Jen nouzové osvětlení na chemické bázi vrhalo slabé narudlé světlo na lidi a přístroje.
„Motory vypovídají službu," ohlásil Rudo.
„Varoval jsem té, barbare," zvolal Atlan.
„Kdo to mohl tušit, Arkonidane!" s povzdechem se hájil Rhodan a opět zapnul interkom. „Pusťte motory na doraz, plukovníku!"
Veškeré pokusy obnovit práci motorů však byly marné. „Vysávají naši energii, pane. Motory nemohou pracovat," ohlásil vzápětí plukovník Rudo.
„K palbě připravit!" zavelel Rhodan, ale Atlan se hystericky zasmál.
„Poslední recept Pozemšťanů, vybombardovat, zničit!" vyrazil ze sebe zajíkavě Arkonidan. „Omyl, barbare, ty tvoje kanóny také nefungují!"
Plukovník Rudo to potvrdil. „Dobře, vypněte všechny stroje, je zbytečné zásobovat nepřítele energií," řekl unaveně Rhodan.

* * *

Finsch cítil psionické vyzařování krystalu sotva se ho dotkl. „Teď už mě nezaskočíš, kamaráde!" zašeptal vesele a na krystal se nedíval. Položil ho na stůl ve své kabině a sám se posadil zády k němu. Před sebou měl postavenou druhou židli a na ní zrcadlo. Chvíli hledal nejvhodnější polohu, aby co nejlépe viděl krystal v zrcadle. Krystal se třpytil jako diamant a byl průhledný jako sklo. Dlouho se na něj díval, ale žádné působení na sobě nepocítil.
První pokus skončil úspěšně. Krystal působil pouze při přímém pohledu a bylo ho tedy možné bez nebezpečí zkoumat přes zrcadlo nebo obrazovku.

Finsch právě promýšlel další postup, když někdo zaklepal a on bezmyšlenkovitě řekl: „Vstupte!"
Teprve potom si vzpomněl na krystal. Bleskově vyskočil, zavřel oči a rukama šmátral po stole, aby krystal co nejrychleji ukryl. Místo toho shodil krystal na podlahu. Současně se dveře otevřely. Finschovo čelo se orosilo potem. Rychle udělal dva kroky a postavil se tak, aby svým tělem zakryl krystal.
„Zdravím, Finschi!" zaburácel hlas Melbara Kasoma.
„Dobrý den, Melbare!" odpověděl sotva slyšitelně Finsch.
Ertrusan zavřel dveře a překvapeně se podíval na zrcadlo na židli.
„No ne, to jsem netušil, že vedle astronautiky děláš také do herectví!"
„Jak jsi přišel na ten bláznivý nápad?" zeptal se Finsch a nuceně se zasmál. „Ach ano, to zrcadlo. To jenom kvůli nějakému puchýřku."
„Stejně jsem jen žertoval, ty a herec!" Kasom se také zasmál.
„Promiň, Kasome, nemám moc času, za deset minut nastupuji službu," omlouval se Finsch. „Chtěl jsi něco konkrétního?"
„Slyšel jsem, že máš zásobu želvího oleje, mohl bys mi ho trochu přenechat, Finschi? Používám ho jako pomádu, je výborný, ale můj se ztratil," řekl smutně Kasom. „Určitě to má na svědomí ten Myšob."
Finsch jen stěží potlačil úsměv. Byl si jist, že obrovitý gurmán neodolal a vypotřeboval ho na nějaký salát. Jindy by mu olej možná ani nedal, byla to vzácnost, ale teď myslel jen na to, jak návštěvníka co nejrychleji dostat pryč.
„Dám ti všechno, co mám," řekl a šel ke skříni, aby nádobku vyndal. Když se otočil, Kasom už neměl o olej zájem. Upřeně zíral na zelený krystal. Finsch skočil po krystalu, ale Kasom byl rychlejší, už ho zvedl a zblízka si ho prohlížel.
Potom začal řádit. Strhl ze stolu ubrus, nacpal si ho do úst a začal ho hlasitě a se zřejmou rozkoší žvýkat. Finsch jen zděšeně zasténal. Z vlastní zkušenosti věděl, že pokud oběť už je tak daleko, iluze potrvá, i když se postižený nebude dívat na krystal. Kasom žvýkal ubrus jako pochoutku a určitě si představoval něco docela jiného.
Finschovi nezbývalo než Kasoma omráčit. Obezřetně a aniž by pohlédl směrem ke Kasomovi, který krystal držel, se přesunul ke

skříni se zbraněmi a vytáhl paralyzátor, nastavil ho na nejmenší výkon, namířil na Kasoma a stiskl spoušť.
Ertrusan se zřítil na podlahu jako podťatý strom. Sežvýkaný ubrus mu visel z nedovřených úst. Nebyl to pěkný pohled, ale Finsch se donutil jednat rychle. Se zavřenýma očima nejdříve vyndal z Kasomovy ruky nebezpečný krystal a poslepu ho uložil do zásuvky. Potom rychle přešel ke Kasomovi, kterému hrozilo udušení, a začal mu z úst tahat potrhanou látku.
Kasom se však probral ještě dřív než byl se svou prací hotov. Okamžitě se posadil a začal chrchlat, plivat a vytahovat si zbytky látky z úst. Teprve když se zbavil všech nechutných předmětů v dutině ústní, se podíval na Finsche a v jeho očích byl až dětský údiv. „Co to bylo?" zakoktal.
„Mám dojem, že jsi chtěl sníst můj ubrus," odpověděl Finsch. Nic lepšího ho nenapadlo, ostatně neměl moc času na přemýšlení. Kasom začal klít a Finsch pochopil, že mu asi nezbývá, než prozradit své tajemství. Chvíli mu však trvalo, než se k tomu odhodlal, a právě v tom okamžiku se rozezněl poplachový signál. Na řeči už nebyl čas.

* * *

Rhodan musel použít náhradního zdroje při svém oznámení posádce. Byl slabý a nepoužívaný od dob první Rhodanovy cesty na Měsíc. Energie se čerpala ze zvukové vlny mluvčího...
Když Rhodan domluvil, tázavě se podíval na Atlana.
„Opravdu si myslíš, že tvoje posádka má šanci proti bytostem, které dokáži jediným paprskem vyřadit naše stroje, když bude vyzbrojena předpotopními karabinami?" zeptal se kousavě Arkonidan.
„Nestává se snad, že zvíře zabije člověka, vyzbrojeného paprskometem?" namítl Rhodan s nejistým úsměvem.
Ta námitka Atlanovi nestála za odpověď. Dobře věděl, že její slabosti si je Rhodan dobře vědom. „Zajímalo by mě, kdo se v tom mrtvém těle usídlil. Matně si vzpomínám, že Grek l mluvil o nějaké tajemné rase, která opanovala Andro-Betu těsně po vymření většiny Mobyů. Prý jsou rozděleni do kast a mají za úkol Andro-Betu střežit," řekl zadumaně Arkonidan.

„Jako obyčejně máš pravdu," přiznal Rhodan, ale cosi v jeho hlase donutilo Atlana, aby se otočil a podíval na obrazovku. Obraz byl matný, protože i zaměřovači museli používat náhradní zdroje, ale obrysy kosmických lodi byly zřetelné až dost. Stovky jich vystřelovaly z otvorů mrtvého těla Mobyho. Nejnápadnější na těchto zlatě se lesknoucích vejcovitých kosmických lodích byly čtyři mohutné ploutve umístěné na špici jako jakási kormidla. Jelikož také měřící přístroje byly ochromeny jejich velikost se dala pouze odhadovat. Rhodan odhadl jejich délku na sto dvacet metrů, šířku na zádi na čtyřicet, na přídi na deset metrů.
„Jsou to stejné lodě, jaké navštívily Tróju, když planetoid opustil trojúhelník Beta, musí tedy patřit ke strážní flotile Andro-Bety," usoudil Rhodan.
„Dobrá. Výstupní komory jsou obsazeny," konstatoval vzápětí Rhodan a chopil se eliptického mikrofonu nouzového spojení.
„Pokud nepřítel zahájí palbu, opětovat ji bez dalších rozkazů!"
Vtom se centrála lodi otřásla pod nárazem jednoho z vejcovitých letounů. Rhodan jen pevně stiskl rty.

* * *

Finsch byl přidělen k obranné skupině IX. Je to v povaze Pozemšťanů, že předvídají i nejméně pravděpodobné a plánují protiopatření pro nejneuvěřitelnější případy. Proto se připravili i na případ, že se někdo pokusí ztečí obsadit jejich loď ve volném prostoru a veškeré energetické zbraně selžou a vytvořili obranná komanda, která měla hájit loď pomocí tradičních zbraní raketového typu. Komanda byla očíslována podle výstupních komor.
Finschovi trvalo sotva půl minuty navléknout si ochranný oděv, vytáhnout strojní pušku a zavěsit si na opasek rezervní zásobníky, veškeré pohyby měl dávno nacvičené. Až do okamžiku, kdy vyndal ze šuplete poslední zásobník. Úplně zapomněl, že právě sem shodil krystal a nestačil odvrátit zrak.
Najednou se ocitl uprostřed přeplněné Fifth Avenue. Byla noc, ale zářící reklamy proměňovaly noc v den. Lidé se tlačili na pohyblivých chodnících a jen důstojní strážníci se pohybovali po nehybné části

ulice. Všichni pospíchali, někdo domů, jiný za obchody nebo do společnosti.
Poručík od policie Eysman odpověděl na pozdrav starého Ladora Kleanyho, pohádkově bohatého klenotníka, který však nikdy neopomenul pozdravit mladého poručíka. A nebyl sám. Prestiž newyorské policie byla vysoká, policisté byli zárukou bezpečnosti a měli vysokou autoritu.
Po deseti minutách poručík zahnul do boční ulice a skoro okamžitě uslyšel pronikavý křik. Zrychlil krok a když uslyšel výstřely, rozběhl se. V běhu informoval vysílačkou revír, odkud mu okamžitě poslali na pomoc zásahovou hlídku. Střelba se ozývala ze dvora. Po jedné straně tu vedla betonová zeď a byly tu nahromaděny nějaké bedny. Eysman spatřil muže, který právě přelézal zeď, druhý šplhal po hromadě beden.
„Stůj nebo střelím! Policie!" zařval poručík a vystřelil do vzduchu. Současně se rychle rozhlédl. Před jedním z vchodu do budovy po druhé straně dvora ležela nějaká postava v nezvyklém oblečení. Finsch však neměl čas se jí zabývat. Jeden z gangsterů totiž změnil směr a hnal se teď přímo na poručíka.
„Ruce vzhůru!" vykřikl Eysman a zamířil na muže, ten však nereagoval. Stále se blížil. Na té postavě bylo něco divného, zejména podivně klátivé pohyby tenkých paží a nepřiměřeně malé ruce bílé jako sníh. Nejpodivnější však byla kuželovitá hlava!
Finsch vykřikl, když uviděl jediné oko, zasazené přesně uprostřed hlavy. Mělo přes deset centimetrů v průměru a třpytilo se, jakoby bylo sesazeno ze stovek broušených čoček.
To není člověk, blesklo Finschovi hlavou. Jak se cizinci dostali do New Yorku, aniž o tom policie ví? Ustoupil o krok, ale cizinec se nezastavil. Teprve v tomto okamžiku zahlédl Finsch po obou stranách cizincovy hlavy stočené a červeně nalakované choboty.
„Tak střílej, Finschi! Já nemohu, stojíš mi v palebné čáře!" vykřikl někdo vztekle za poručíkovými zády.
To je přece hlas poručíka Nosinského, uvědomil si Finsch a New York okamžitě zmizel. Poručík stál v úzké chodbě lodi a z různých stran bylo slyšet výstřely, někde duněly výbuchy. Ale cizinec před ním tu byl. Finsch stiskl spoušť.

Z hlavně jeho karabiny vyšlehl plamen a dým a vylétl tucet mikroraket. Většina zasáhla cizince, ostatní explodovaly na konci chodby.
„Zatraceně, byl nejvyšší čas, Finschi," vydechl Nosinsky. „To jsi spal s otevřenýma očima, nebo co? S dvounosými nejsou žádné žerty, kamaráde."
„Dvounosí?" opakoval zaraženě poručík Eysman.
„Tos neviděl ty choboty? Jak jim chceš říkat?" vykřikl Nosinsky, odstrčil Fin-sche a pokropil chodbu další dávkou mikroraket. Finsch se bezděky přikrčil, protože kolem lítaly nějaké úlomky. Pochopil. Odněkud do chodby mířily ničivé paprsky. Nosinsky ležel na podlaze a střílel jako o závod.
„Já vás naučím přepadávat pozemskou loď. Tohle je za Reillyho, tohle za Simoneta!" řval do rachotu poručík Nosinsky. A Finsch začal střílet taky.
„Jaké jsou to paprsky?" zakřičel Finsch.
„Narkotizační" řval Nosinsky. „Ale nepleť se, na plný výkon tě oddělají jedna dvě! Kde jsi vlastně vězel, když Dvounosí prorazili naši obranu?"
V New Yorku, chtěl odpovědět Finsch, ale ještě včas se zarazil.
„Zdržel jsem se," zakřičel.
Nosinsky už měl odpověď na jazyku, ale narkotizační paprsek mu vzal slovo. Jeho hlava dopadla na podlahu, až to zadunělo. Finsch střílel, vyměnil zásobník a pálil dál. Vedle něj se objevila obrovitá postava v uniformě kapitána im-periálního loďstva, zvedla bezvládné tělo Nosinského a hodila si ho přes rameno. „Co tu ještě děláte, člověče. Zpátky! Ten úsek už je skoro obklíčen!" zařval černoch a zmizel.
Finsch vystřelil ještě jednu dávku a rozběhl se za kapitánem.
Než zahnul do příčné chodby se ohlédl a zamrazilo ho. Chodbou se valila masa bytostí podobných lidem s obrovskými ochrannými přilbami na podivně tvarovaných hlavách. Finsch znovu zvedl karabinu a stiskl spoušť, ale rána nevyšla. Finsch se rozběhl a v běhu odhodil prázdný zásobník a vyměnil ho za nový. Byl poslední. . .

* * *

Rozlehlá hala velitelství tonula v přítmí. Náhradní zdroje osvětlení fungovaly s velkými výkyvy, někdy se žárovky nečekaně rozzářily a vzápětí začínaly jen nejistě rudě blikat. Obličeje lidí v tom podivném osvětlení najednou nabývaly ďábelských podob - polovina tváře rudá, druhá v hlubokém černém stínu. Všechny vrásky se prohlubovaly a tvořily síť černých rýh.
Vedle Rhodana stál Atlan a dvojčata Woolverové. Jejich nazelenalá pleť vypadala v tomto světle zvlášť strašidelně.
„Nuže?" zeptal se tiše Rhodan.
„Nemůžeme nic dělat, pane," odpověděl Tronar Woolver, kterého odlišovalo od jeho dvojčete jen veliké T na kombinéze. „V celém CRESTU II teď není jediný použitelný energetický proud."
„Měli jsme vzít s sebou Guckyho nebo Čubaje," postěžoval si Atlan. „Kdybychom aspoň měli k dispozici hyperkom!"
„Tak by nám nebyl nic platný," zchladil ho Rhodan. „Nemůžeme riskovat prozrazení Tróje. A spojení hyperkomem by polohu Tróje prozradilo."
„Cože!" vykřikl zděšeně Atlan. „Ty rezignuješ na tísňové volání?"
„Nesmíme propadat panice, když nám nějaká maličkost nevyjde, Atlane," vyjel Rhodan. „Nejde přece o to, abychom se případně nedostali do zajetí, nýbrž o to, aby mohlo pokračovat pronikání do Andro-Bety."
Atlanova odpověď zanikla v burácivém Haluťanově smíchu. „Tak tohle je fór. Ještě nikdy, co jsem u Pozemšťanů, jsem se tolik nenasmál. To budu muset vyprávět bratrovi, až se vrátím," hlaholil Tolot.
„Být optimistou je zdravé," řekl kysele Atlan. „Jen bych rád věděl, kde berete tu jistotu, že se někdy opravdu vrátíte?"
„Vy teda optimismem nepřekypujete, Atlane," vyrážel ze sebe Tolot mezi záchvaty smíchu. „Nanejvýš nám zajetí umožní poznat nepřítele."
„Zajetí?" řekl Melbar Kasom, který přistoupil ke skupince hned po Tolotovi. „Ti cizinci určitě nebudou mít pochopení pro moje potřeby, když už dokonce poručík Eysman mi místo oleje málem vnutil místo jídla ubrus."
„Nechte si ty stupidní vtipy!" okřikl je Rhodan.

„To nejsou žerty, pane," namítl Kasom a stručně popsal, co se stalo.
„Ten mladík přede mnou ukryl krystal!" zvolal zlostně Rhodan.
„Pokud ho ještě uvidíme," dodal skeptický Atlan.
Rozmluvu ukončil Marshall, který vpadl na velitelské stanoviště.
„Něco nového, Johne?" zeptal se klidně Rhodan.
„Jmenují se Dvounosí!" vyhrkl udýchaně telepat. „Po stranách hlavy mají dva stočené choboty, pane. A tak jim lidé říkají Dvounosí. Používají jen narkotizačních paprsků. Zřejmě nás nechtějí povraždit, ale dostat živé."
„Potěšitelné," řekl uštěpačně Atlan. , Ještě něco, Johne?"
„Jejich mozkové impulsy, které jsem zachytil, zatím nedávají smysl," přiznal telepat. „Řekl bych, že za to může vzrušení z boje. Dvounosí mají veliké ztráty, ale derou se stále kupředu. Jejich myšlenky jsou útržkovité."
„Co naše ztráty?" chtěl vědět Rhodan.
„Většinou jde pouze o omráčení, ale v zápalu boje Dvounosí někdy neodhadnou intenzitu narkotizačních paprsků a lidé umírají," hlásil Marshall. „Někdy také stačí, aby někoho zasáhlo několik narkotizačních paprsků. Víc jsem se z myšlenek našich lidí nedověděl. Ztráty nemohu odhadnout." „Nedělej si iluze, Perry," varoval Atlan. „Jestli lidi nezabíjejí, sotva to dělají z pouhé lidumilnosti."
„Toho jsem si dokonale vědom, z toho nemůžeme nic vyvodit," zamyšleně souhlasil Rhodan. „Snad jen to, že nás chtějí poznat."
„Možná bychom měli kapitulovat," nadhodil Atlan.
„Zatím ne," rozhodně ten návrh odmítl Rhodan. „Výsledek boje ještě zdaleka není jasný. Jejich velké ztráty je mohou donutit stáhnout se."
„To chceš čekat, až vtrhnou sem a paralyzují nás?" vyhrkl Atlan.
„Přesně tak, Arkonidane!" s chladným úsměvem odpověděl Rhodan.

6.

Finsch byl donucen stáhnout se do hangáru obrněných letounů. Bylo tu už několik desítek lidí, kteří stejně jako on využívali ochrany pancéřovaných strojů. Sotva se ve vchodu objevili Dvounosí, smetla je soustředěná palba. Ani nestačili použít své paprskomety. Bylo však jisté, že je to pouze první vlna útočníků. Finsch si uvědomil, jak paradoxní je to situace: používali nejmodernější zbraně pouze jako štíty, aby mohli střílet ze zbraní, které už před několika sty lety byly považovány za zastaralé!
Poměrné ticho narušil nějaký hluk za jeho zády. Otočil se a viděl několik astronautů jak se plíží a strkají před sebou několik beden s novými zásobníky. Jeho pozornost však upoutal jeho soused zprava, kterého zahlédl jen náhodou.
Muž se pohodlně rozložil na hromadě vzduchových polštářů za jedním z letounů a mířil svou karabinou na vchod do hangáru.
„Nejasně, Orsy!" radostně zvolal Finsch a poručík Orson roztáhl rty zamazané od čokolády v přátelském úsměvu.
„Člověk potřebuje své pohodlí za každé situace," prohlásil Orson s plnou pusou. „Náhodou se mi připletl do cesty major Bernard se zvláštními dávkami pro mimořádné situace, čokoládou a tak."
„A ty jsi si šel aspoň desetkrát," zvolal se smíchem Finsch.
„Fasoval jsem pro naše komando," ohradil se Orson. „Můžu snad za to, že většina se dostala do zajetí? Já jsem jen dělal..."
Poručík nedomluvil a zhroutil se vprostřed slova. Finsch zbledl a rozhlédl se. Postranním vchodem se do hangáru hrnul šik Dvounosých. Byli obklíčeni! Finsch nepostřehl, jak používají zbraně svýma malýma rukama, ale viděl hroutit se obránce kolem sebe. Vzduchem křižovaly trasy narkotizačních paprsků.
Finsch byl zcela ochromen tím pohledem. Seděl nehybně a právě to ho patrné zachránilo. Než byl schopen zvednout zbraň a začít střílet, odpor ostatních byl zlomen a on si uvědomil, že po prvním výstřelu by dopadl jako zbývající obránci hangáru, kteří již byli v bezvědomí. Celá CREST II už byla ztracena. Dva tisíce mužů posádky se nemohlo ubránit mnohonásobné přesile útočníků s lepšími zbraněmi,

pokud už jednou pronikli do lodi. Bylo tu příliš mnoho chodeb a dveří, všechny se hájit nedaly a Dvounosí mohli každé hnízdo odporu jednoduše obejít a obklíčit.
Rozhodl se vzdát. Bylo to lepší než se nechat paralyzovat a výsledek vyšel nastejno. Opatrně, centimetr po centimetru se nadzvedl a podíval se přes pancéřovaný kryt letounu, za kterým se ukryl. Dvounosí už odnášeli bezvládná těla svých zajatců. Bylo zřejmé, že o něm nevědí a myslí si, že v hangáru nezůstal při vědomí ani jeden z obránců. Finschovi svitla nová naděje a rychle se schoval. Když nebudou hangár pečlivě prohledávat, může jim uniknout.
Vtom ho napadlo, že hypnotický krystal zůstal v otevřené zásuvce v jeho kabině. Pokud ji Dvounosí navštíví, skoro určitě ho objeví! Musel ty chobotnatce předejít!
Boj ještě neskončil, aspoň pro mě ne, rozhodl se Finsch. Věděl jak obtížné bude se dostat mezi stovkami ozbrojených Dvounosých do kabiny, ale byl si jist, že se o to musí pokusit. Udělal chybu a musel se pokusit ji napravit. Dvounosým se nesmělo dostat do ruky něco, co mohlo být pro Pozemšťany v kritické situaci nebezpečné.
Finschovi nezbývalo než doufat, že Dvounosí odejdou z hangáru jakmile odnesou někam zajatce. Brzy ho však zvuky z hangáru přesvědčily, že nepřátele začínají systematicky prohledávat celý hangár. Muselo jich být ještě mnohem víc než si představoval, jinak by jistě potřebovali své ozbrojence tam, kde se dosud bojuje.
Finsch si jen odevzdaně povzdechl a odplížil se kousek dál, kde měl větší šanci, že zůstane déle nezpozorován. Dvounosí se pohybovali zcela bezstarostně a tak mohl podle zvuku dobře sledovat, jak se k němu blíží. Všechny svaly v těle se mu napjaly. Byl připraven.
Byl nejvyšší čas. Finsch vyrazil jako střela k zadnímu východu z hangáru. Byl už u dveří, když první paprsek mu prolétl mezi nohama a vzápětí další narazil do zdi před ním. Dvounosí byli zaskočeni a nemířili přesně.
Finsch se ani neohlédl, ani nezvedl zbraň. Jeho jediná spása byly dveře, od kterých ho dělily pouhé dva kroky. Proběhl jimi a zabouchl za sebou.
Teprve před ohybem chodby se otočil s karabinou připravenou ke střelbě. Ke svému nevýslovnému údivu zjistil, že ho nikdo

nepronásleduje. Dvounosí si zřejmě byli tak jisti svým totálním vítězstvím, že jim jeden člověk vůbec nestál za pronásledování. Kupodivu to Finsche ještě víc rozvzteklilo. Pevně stiskl zuby a začal obtížný výstup nouzovým schodištěm.

* * *

Rhodan se snažil neposlouchat Atlanovy kousavé poznámky, když si navlékl reprezentační kosmický ochranný oděv, který používal jen při zvlášť významných příležitostech.
„Doufám, že v tom přepychovém ohozu nespadneš do louže, Perry!" popichoval dál Atlan.
„Už jsem půl hodiny neměl co do úst, pane. Zajímalo by mě, jestli ty červené choboty Dvounosých jsou také tak výtečné jako sloní choboty," řekl zasněně Melbar Kasom.
Atlan jen vyčítavě potřásl hlavou, kdežto John Marshall přejel kritickým pohledem Kasomovu postavu a truchlivě prohlásil: „Přivedl jste mě na strašlivou myšlenku, Kasome. Co když Dvounosí dostanou chuť na vás?"
„To nemyslíte vážně!" vykřikl zděšeně Kasom a Atlan se raději otočil. Věděl, že Pozemšťané hrají to divadélko jen aby potlačili strach a svým způsobem ten postoj obdivoval, ale byl mu cizí. Žádný Arkonidan by v takové situaci nevtipkoval. Avšak právě pro tuto svou schopnost možná barbaři zvládnou i tuto bezvýchodnou situaci.
K Rhodanovi přistoupili Icho Tolot a plukovník Rudo. „Všechna relevantní data byla z lodní pozitroniky vyňata, pane," hlásil Rudo.
„Výborně!" řekl Rhodan a tázavě se podíval na Haluťana.
„Paměť mého plánovacího mozku je převzala, pane," odpověděl Tolot na nevyřčenou otázku. „Kdykoliv je mohu vložit zpátky do pozitroniky."
„Děkuji, Tolote," řekl Rhodan a jako na povel se rozlehl výbuch v těsné blízkosti můstku. „Pánové, rozhodující chvíle nastává! Víte, co máte dělat!"
Na Tolota se však Rhodan ještě obrátil zvlášť: „Jsou data chráněná?"
„Padnu, jakmile mě zasáhne první narkotizační paprsek," odpověděl Tolot a burácivě se zasmál. „Nic se mnou neudělají!"

„Jste pořád jen hravé dítě, Tolote!" povzdechl si Atlan.
Výbuchy v bezprostřední blízkosti se teď rozléhaly jeden za druhým. Náhle však střelba utichla. Všichni přítomní bez povelu vytvořili půlkruh za Rhodanem a všichni v rukou drželi karabiny, připravené ke střelbě.
Sotva se ve dveřích objevil první Dvounosý, uvítala ho palebná smršť. Všichni však záměrně mířili jen do stěn kolem dveří. Dvounosí měli mít možnost dobře si prohlédnout postavení Pozemšťanů.
Potom začali střílet oni.
Rhodan padl jako první a ostatní okamžitě odhodili zbraně. Dvounosí si tak měli uvědomit Rhodanův význam. Možná si ho uvědomili, ale jako kapitulaci to nevzali. Stříleli, dokud poslední z Pozemšťanů nepadl na podlahu.

* * *

Finsch byl překvapen, jak snadno se dostal k vlastní kabině. Pouze dvakrát se musel vyhnout skupinám Dvounosých, kteří za sebou táhli paralyzované zajatce. Dveře jeho kabiny však byly otevřené a zahlédl v nich stín. Ucouvl do chodby skutečně v posledním okamžiku.
Když stín ze dveří zmizel, odvážil se Finsch do kabiny opatrně nahlédnout. Uvnitř byl jenom jeden Dvounosý. Stal u otevřeného baru a oběma choboty ohmatával láhve. Ukázalo se, že na konci každého chobotu mají Dvounosí po čtyřech chápavých prstech. Patrně byli silnější, než na konci drobných a zakrslých rukou. Choboty ovšem nesporně sloužily i jako čichový orgán, protože Dvounosý několik láhví otevřel a lačně z nich nasával vzduch oběma choboty.
Finsch váhal, co má udělat. Teď měl možnost Dvounosého zabít. Platilo však, že Pozemšťané zabíjejí inteligentní bytosti pouze v případě nezbytí. Byl to však tento případ? Byl tajemný krystal cennější než život inteligentní bytosti?
Dvounosý vyřešil tento problém za Finsche. Otevřel láhev ruské vodky a červené choboty se náhle začaly pohybovat podivně

nekoordinovaně. Potom se celé tělo Dvounosého rozhoupalo, udělal pár klopýtavých kroků a on padl k zemi.
Finsch obezřetně chvíli pozoroval nehybné tělo než do kabiny vstoupil. Potom tiše přistoupil k Dvounosému a zlehka ho šťouchl. Postava na podlaze ze sebe vyrazila několik nesouvislých zvuků, převalila se na bok a opět znehybněla. Finsch využil příležitosti a pořádně si Dvounosého prohlédl.
Byl zhruba stejně velký jako průměrný Pozemšťan, nohy a trup byly také velice podobné lidským. Rozdíly začínaly až od nápadně silného krku. Na něm byla posazena kuželovitá hlava, z jejíž spodní části vybíhaly jako výrůstky oba choboty. Na přední straně hlavy upoutávalo pozornost velké, nehybné oko, jehož krystalický třpyt už Finsch zaznamenal. Nyní se mohl přesvědčit, že je skutečně tvořeno obrovským množstvím krystalických plošek a že je vypouklé. Díky tomu muselo Dvounosým poskytovat rozsáhlý přehled, i když bylo nehybné. Pod ním byl asi deset centimetrů dlouhý otvor beze rtů. V tom otvoru Finsch zahlédl nebezpečně vyhlížející zuby. Z toho se dalo usuzovat, že Dvounosí se živí tuhými organickými látkami.
Finsch se začal zabývat příčinami náhlého odpadnutí Dvounosého. Byl snad nemocný? Potom si vzpomněl na láhev, kterou Dvounosý naposledy otevřel, a přičichl k ní. Alkoholické výpary ze silné vodky ho udeřily do nosu - a měl to.
Dvounosí zřejmě neznali alkoholické nápoje a pouhé výpary stačily, aby se zvědavý návštěvník opil! Na žádný jiný důvod náhlého selhání nepřítele Finsch nedokázal přijít. Rychle opět zašrouboval víčko láhve. Měl dojem, že se na dlouhou dobu bude vyhýbat tvrdému alkoholu.
Teprve teď si opět vzpomněl na svůj původní záměr. Se zavřenýma očima hrábl do otevřené zásuvky a sevřel krystal v ruce. Chvíli si pohrával s myšlenkou, že by ho odnesl s sebou, ale vzápětí ji zavrhl. Nemohl předpokládat, že unikne zajetí a Dvounosí zajatce jistě prohledávají. Tím by si tedy nepomohl. Nezpůsobí snad krystal zmatek mezi Dvounohými, napadlo ho v příštím okamžiku, ale i tuto myšlenku musel zavrhnout. Nevylučoval sice, že by zmatek mohl vzniknout, ale určitě ne nadlouho. Předpokládal, že Dvounosí brzy

přijdou na to, jak se vlivu krystalu bránit, stejně jako na to přišel on sám.
Nakonec si zastrčil krystal pod nažehlenou košili. Musel si však poradit také s opilým Dvounosým. Kdyby ho jeho spolubojovníci našli v bezvědomí v kabině, okamžitě by začali pátrat po příčinách jeho stavu a kdoví na co by přišli. Bylo třeba ho odklidit.
Bez rozmýšlení ho popadl za choboty a odvlekl ho do chodby ke dveřím nouzového schodiště. Doufal, že alkoholické výpary z něj vyprchají a případní vyšetřovatelé si budou marně lámat hlavu nad tím, co se mu vlastně stalo.
Když byl Finsch se svou prací hotov, rozhlédl se znovu chodbou, ale žádné Dvounosé neviděl. Náhle ho napadlo, že je třeba osudem předurčen k tomu, aby kamarády zachránil! Kdyby se tak mohl dostat na můstek!
Finsch se rozběhl, ale daleko se nedostal...
Za nejbližším ohybem chodby byla rozsáhlá hala, do níž ústily chodby ze všech stran. V hale se to jen hemžilo Dvounosými...
Finsch zůstal stát jako zkamenělý a pozoroval ten ruch. Dvounosí se zřejmě kupili kolem něčeho ve středu haly. Na okamžik se rozestoupili a Finsch ke svému zděšení spatřil nosítka s nehybným tělem Perryho Rhodana.
Bylo to také poslední, co na dlouhou dobu spatřil. V příštím okamžiku jim projela chvilková bolest, to když ho zasáhl narkotizační paprsek, který však vzápětí ochromil jeho nervový systém. Potom už nic neviděl, ani necítil...

* * *

Když se Rhodan probral, nejvíc ho překvapilo naprosté ticho. Teprve potom si uvědomil bolest, kterou cítil v místě zásahu narkotizačního paprsku. Jen postupně se mu vybavovaly další skutečnosti.
Vzpomněl si, jak ho překvapily maličké ručičky Dvounosých a stejně maličké zbraně, které ty prstíky držely. Bylo však neuvěřitelné, jak byly účinné ty zbraně, které vypadaly jako hračky. To ho přivedlo k poznání, že je zajatcem.

Ještě neotevřel oči, a už poznal, že je v nějaké velké místnosti nebo hangáru, protože šramot, který zaslechl, okamžitě vyvolal ozvěnu. Potom oči pomalu otevřel.
Kolem bylo světlo, ale zdroj toho světla nespatřil. Strop byl klenutý, zdobený podivným vzorem. Tento abstraktní vzor svědčil o tom, že jeho tvůrci myslí docela jinak než Pozemšťané. Teprve za okamžik pochopil, že se vůbec nejedná o vzor. Klenbu prostě křižovaly hluboké zářezy a visely z ní jakési výrůstky, barvou i tvarem připomínající bradavice.
Rhodan se bezděky zasmál svým úvahám o cizí inteligenci. Byl prostě v útrobách mrtvého Mobyho. I když ten tvor měl anorganickou skladbu těla, podobaly se jeho vnitřnosti vnitřnostem organických bytostí. Zjistili to už při prvním setkání s obludou. Dvounosí ještě zřejmě nezpozorovali, že se probral, a tak měl čas se trochu orientovat. Nadzvedl se a rozhlédl.
První, co spatřil, byla CREST II! Vlajková loď solárního loďstva tu bezmocně ležela a neměla vysunuty ani přistávací vzpěry. Dvounosí ji sem tedy dovlekli pomocí vodícího paprsku, záhadou však zůstávalo, jak ji dostali dovnitř, když obrovská huba mrtvé obludy byla zavřená. Museli v krystalickém těle prorazit umělý otvor obrovských rozměrů.
Na plášti válečné superlodi bylo zavěšeno několik malých antigravitačních plošin na nichž se pohybovali Dvounosí. Bylo vidět, že loď zkoumají opravdu důkladně, protože další výzkumné skupiny určitě pracovaly ve vnitřku lodi.
Napravo a nalevo od Rhodana leželi v řadě muži z CRESTU II. Nejblíže mu byli Atlan, Tolot, Kasom a Marshall, z nich však jen Haluťan, imunní vůči narkotizačním paprskům, byl při vědomí po celou dobu a ochromení jen hrál.
„Kasome!" zašeptal Rhodan. „Jseš vzhůru?"
„Samozřejmě, pane," zaburácel Ertrusanův hlas. „Hlad mě probral. Nějak se tu opožďují se snídaní."
Tolot se tiše zasmál a hlesl: „Moc se o nás nestarají, co?" Rhodan užasl, jak tiše dokáže mluvit, když chce.

Vtom si však všiml volného místa mezi Atlanem a Kasomem. Ostatní byli uloženi těsně jeden vedle druhého. Zde však byla dvě místa volná. „Bratři Woolverové," vyjekl Rhodan.

* * *

Dvojčata se probrala už před půlhodinou. Tronar a Rakal Woolverové tvořili pocitovou jednotu. Když jeden byl raněn, bolest cítil i druhý. Nešlo však o telepatii, nýbrž pouze o stálou výměnu pocitových impulsů. Spolu cítili bolest, strach nebo nenávist, ale spolu prožívali také radost nebo napětí. Tronar se probral jako první, ale jeho impulsy téměř okamžitě vzbudily i Rakala.
Rakal cítil bratrovo vzrušení a také pochopil, že souvisí s nějakým potěšitelným objevem. V příštím okamžiku ho učinil také. Prostředí bylo nasyceno energetickými proudy! „Kde to jsme?" zašeptal.
„V obrovském dutém prostoru v těle mrtvé obludy," oznámil Tronar, který se už stačil trochu zorientovat. „Kolem nás leží posádka CRESTU II. Cítím množství energetických proudů od strojů a přístrojů."
„Co podnikneme?" zeptal se Rakal.
„Zvolíme nejsilnější proud a zmizíme. Připraven?"
„Připraven!" hlesl Rakal.
Tolotův varovný výkřik přišel pozdě, dvojčata z Imartu zmizela. Opět se zhmotnila těsně před nějakým obrovským agregátem a okamžitě se přikrčila. Bratři jednali skutečně jako jeden muž. Ve vzdálenosti asi dvaceti metrů uviděli skupinu Dvounosých. Vypadali úplně stejně jako ti, kteří útočili na CREST II až na jednu maličkost. Útočníci měly choboty nabarvené na červeno, ti zde na modro.
„Druhá kasta!" zašeptal Rakal, když Dvounosí zmizeli mezi stroji.
„To myslíš Grekova slova o kastovním systému strážců Andro-Bety?" ujistil se Tronar. „Skutečně, jako na Zemi za středověku."
„Co teď?" uvažoval Rakal. „Odzbrojili nás a já se cítím bez paprskometu jako nahý. Co si tak pohrát s tím agregátem, co myslíš?"„Ne," rozhodně to odmítl Tronar. „Co bychom tím dokázali? Zatím se musíme omezit na pozorování. Nechci jednat bez Rhodanova souhlasu."

„To jsem zvědav, co tu vypozoruješ, není tu nic k vidění," namítl Rakal.
„Ten agregát slouží k rozvodu energie," uvažoval nahlas Tronar. „Odněkud ji čerpá a potom ji rozvádí všemi směry. Co kdybychom zkusili nejvzdálenější přijímač?"
„Tobě nic nebude dost daleko," zabručel Rakal, ale zkusili to. Zhmotnili se v nějakém klimatizačním zařízení a řítili se dolů. V první chvíli měli dojem, že skončí se zpřeráženými kostmi, ale dopadli do měkkého. Tronar však okamžitě postřehl nové nebezpečí: pružná hmota připomínající gumu, na kterou dopadli, se pod nimi dala do pohybu. Nejdříve byl pohyb sotva znatelný, ale stále se zrychloval a oni se začali do té hmoty propadat.
Tronar pochopil, že dopadli na vrstvu bioparazitů, kteří se normálně vyskytují jen v těle živých Mobyů a začal ze všech sil se pokoušet vysvobodit ze stále těsnějšího sevření nebezpečných organismů. Bratrovy pocitové impulsy dokazovaly, že je na tom stejně. To Tronara pobídlo k ještě většímu úsilí.
Konečně se mu podařilo vyprostit. Bioparaziti se o něj okamžitě přestali zajímat a vytvořili asi metr vysokou kouli. I to bylo pro ně neobvyklé.
Rakal byl na tom hůř. O několik metrů dál byl do půl těla v sevření živé masy, s bratrovou pomocí se však také rychle osvobodil.
„Byl nejvyšší čas," zasípal Rakal. „Jen bych rád věděl, co ti parazité dělají v mrtvém těle. Normálně přece uhynou se svým hostitelem, ale tady jsou zatraceně živí, vždyť nás málem spolkli."
„Také o tom přemýšlím," řekl zamyšleně Tronar. „Něco mi tu nehraje."
Bylo to opravdu divné. Zdálo se, že paraziti okamžitě zapomněli na Rakala, sotva ho bratr vytáhl, a vytvořili jakousi vejcovitou formaci.
„Nezdá se, že by byli příliš inteligentní," poznamenal Rakal.
„Právě," navázal Tronar. „Když jsme se s nimi setkali poprvé, to však projevovali docela slušnou inteligenci, nezdá se ti?"
„A jsou také podstatně menší," dodal Rakal.
„Co z toho vyvozuješ?" byl zvědav Tronar.
„Že jsou to mrňata, dorost," přemýšlel nahlas Rakal.

„Při všech bozích Andromedy!" zvolal Tronar. „Chceš říct, že jsme spadli do jeslí těch parazitů?"
Místo odpovědi ho Rakal popadl za ramena a otočil ho. Asi padesát metrů od nich se právě otevřely nějaké dveře a dovnitř vstoupil tucet Dvounosých s bíle nalakovanými choboty.
„Další kasta, a co?" zeptal se Tronar, který nepochopil o co bratrovi jde.
„Ti s modrými choboty jsou tam také a mají zbraně," upozornil Rakal.
„Hlídají je!" zamumlal Tronar. „Tohle je šance! Modří hlídají bílé a rudí jsou asi ještě nad nimi. Ty kasty se asi moc rády nemají..."
„Ale jako zajatci sotva dokážeme využít rozporů mezi nimi," poznamenal Rakal.
„Třeba ano," nesouhlasil Tronar. „Někdo nás musí hlídat, uvidíme kdo. Je nejvyšší čas se vrátit. Sotva už zjistíme něco dalšího."
K návratu využili rádiového impulsu.

* * *

„Využili energetického toku a zmizeli než jsem je stačil zadržet," oznámil Tolot.
„Výborně. Obával jsem se něčeho horšího," radostně zvolal Rhodan.
„Moc se neraduj, barbare," zpražil ho Atlan. „Mají nejvyšší čas, aby se vrátili. Naši lidé se začínají probírat a Dvouno-sí budou za chvíli v pohotovosti."
„Ty jsi vzhůru, Arkonidane? To se divím," poznamenal ironicky Perry.
„Dřív než ty, barbare, jenže nedělám rozruch," odsekl Atlan. „Raději se na sebe podívej. Sebrali ti tvůj přepychový oblek pro odpolední vycházky do kosmu."
„No jo," přidal se Kasom. „Nechali nám jen palubní oblečení. Moje železná zásoba potravin, co byla v kosmickém oděvu, je taky pryč."
„Ale translátor mi nechali," konstatoval Rhodan. „Dalo se čekat, že nám seberou zbraně a kosmické obleky. Jsem zvědav, co bude dál."
Ruch mezi zajatci už upoutal pozornost Dvounosých a tak na tuto otázku přišla odpověď takřka okamžitě. Před řadou zajatců přistálo

šest letounů a z nich se vyhrnula spousta těžce vyzbrojených Dvounosých. Rhodan okamžitě poznal, že tentokrát svírají v prstech vražedné zbraně. Byly o mnoho větší a také je nedrželi v zakrslých ručičkách, ale v prstech na konci chobotů.
Dvounosí vytvořili půlkruh před řadou zajatců. Střed tvořil Rhodan. Z půlkruhu vystoupil jediný neozbrojený muž a v prstech chobotu držel translátor, kterého se zmocnil v CRESTU U.
„Jsem Aihik a chci mluvit s velitelem expedice," prohlásil muž.
Perry se zvedl a prohlásil: „Jsem Rhodan, velitel, a protestuji proti nevyprovokovanému útoku na naší loď a protiprávnímu zajetí posádky."
„Na žádné protesty jsem se tě neptal, Rhodane," odpověděl Aihik hlasem tlumočnického zařízení. „Není třeba vyjasňovat právní otázku. Bez povolení jste pronikli do střeženého území, to stačí. Příště odpovídej jen na otázky, které ti budu klást, Rhodane. Rozumíš?"
„Mám ho rozmáčknout mezi prsty, pane?" zaburácel Kasom za souhlasného mručení zajatců ze všech stran.
„Jen žádné nepředloženosti!" varoval hlasitě Rhodan.
Dvounosý ho však patrně nepochopil. „Ptal jsem se tě, jestli jsi mi rozuměl?" opakoval naléhavě.
Rhodan váhal. Rozum však zvítězil. Nemělo smysl vyhánět umíněností konflikt na ostří nože. „Rozuměl jsem ti," řekl proto klidně Rhodan.
„Chci vědět, odkud jsi přišel a co pohledáváš na zakázaném území," oznámil Aihik. Rhodan měl co dělat, aby nepropukl v pohrdlivý smích. Dvounosí zřejmě Pozemšťany neuvěřitelné podceňovali, jinak se takový „výslech" nedal vysvětlit. Pro zajatce to ovšem byla nesporná výhoda.
„Přicházíme ze soustavy na pokraji ‚Ostrova'," řekl Rhodan pomalu. „Rozvíjíme kosmické lety a doufám, že tím prokazujeme svou vyspělost. Copak bychom jinak mohli uskutečnit neuvěřitelný skok přes hlubiny vesmíru?"
„Zjišťuji, že jste ještě zaostalejší než jsme se domnívali," konstatoval suše Aihik.

„Podnikáme kosmické lety už skoro dvě generace!" ohradil se Rhodan s hraným rozhořčením.
„Co to je - dvě generace?" namítl klidně Aihik. „Od doby, kdy naše rasa střeží předsunutou soustavu Velkého Ostrova objevilo se tu již mnoho lodí primitivních ras, které teprve začínají s kosmickými lety. Kdežto my už jsme tu déle, než si vůbec dovedete představit - a to nepocházíme z této soustavy."
„Co se stalo s těmi, kteří se tu objevili?" chtěl vědět Rhodan.
„Otázky nejsou povoleny!" okřikl ho Aihik. „Řeknu jen, co se stane s vámi. Představovalo to pro nás značný problém. Uvažovali jsme o vašem zařazení do nejnižší kasty s bílými choboty, ale nechceme je nutit vás přijmout. Nemáte žádné choboty a stojíte tedy ještě mnohem níž než oni. Je vás ale hodně a můžete být užiteční. Smíte žít, ale budete tvrdě pracovat."
„Tak my smíme žít! Podívejme se, jak..." začal Kasom.
„Drž se zpátky, Kasome!" rozhodně, ale klidně ho přerušil Rhodan a opět se obrátil na Dvounosého. „V našem národě nikdo nesmí ze sobeckých důvodu někoho nutit něco dělat, Aihiku. Požaduji, abychom byli propuštěni a byla nám navrácena naše loď. Náš národ má jen jednu takovou loď."
„Zamítnuto!" bez rozmýšlení rozhodl Aihik. „Ostatně my nejednáme ze sobeckých pohnutek, ale plníme svou povinnost. Za deset hodin podle vašeho času, který jsme již poznali, budete dopraveni do patra nejnižší kasty. Připravte se a vyvarujte se jakýchkoliv nepokojů."
Potom se Dvounosý otočil a nastoupil zpět do svého letounu. Ostatní také. Nikdo už zajatcům nevěnoval jediný pohled a stroje vzlétly.

7.

Kasom zuřil. „Měli jsme si to s těmi červenochobotnatci vyřídit na místě, pane. Jejich paprskomety by jim moc nepomohly, za chvíli bychom s nimi byli hotovi," vykřikoval.
„A co potom?" zchladil ho Rhodan prostou otázkou. „Buďte bez obav. Dvounosí nás tak podceňují, že uvěřili každému mému slovu. To vytváří dobré předpoklady, abychom je v příhodnou chvíli zaskočili."
„Zcela s vámi souhlasím, pane," zaburácel Tolot. „Vy, Pozemšťané, máte k tomu pěkné rčení: ještě není všem dnům konec."
„Haluťan má pravdu," pronesl někdo za Rhodanovými zády. Rhodan se rychle otočil a uviděl usmívající se obličej Tronara Woolvera.
„Dvounosí se dělí do tří kast, které se rozlišují podle barvy chobotů: červené, modré a bílé. My..."
„To jsou nám novinky," jízlivě ho přerušil Atlan. „My totiž už jsme do toho systému zařazeni. Budeme tou nejnižší kastou, protože nemáme choboty."
„Nic lepšího nás nemohlo potkat, admirále," prohlásil Tronar a potom krátce informoval o tom, co on a Rakal viděli.
„Ano, to se dalo čekat," přitakal Rhodan, když Tronar skončil. „Kastovní system se dá udržet pouze násilím a nejnižší kasta je na tom nejhůř. Děkuji vám oběma, velice jste nám pomohli. Ovšem získat si důvěru nejnižší kasty, navíc zcela jiné rasy, nebude snadné a bude vyžadovat hodně času."
„Pokud vytvoříte komando, pane, hlásím se do něho," zvolal Icho Tolot se smíchem. Čím nebezpečnější byla situace, tím víc ho bavila.
„Vy umíte číst myšlenky?" užasl Marshall. „Myslí přesně na totéž co vy, pane," dodal směrem k Rhodanovi.
„Vy přece víte, že nejsem telepat," namítl Tolot. „A když už mi čtete myšlenky tak víte, že jsem k tomu došel přísně logickou úvahou. Uvažuji stejně logicky jako Rhodan, to je vše."
„Ano, chci vytvořit komando," oznámil Rhodan. „Akce nebude bez rizika, ale nemůžeme čekat a doufat, že nám pomůže náhoda.

Kasome! Najděte mi jistého poručíka Eysmana a přiveďte ho co nejrychleji."

* * *

O deset minut později stál už poručík Eysman před Rhodanem.
„Co je s vaším soukromým krystalem, poručíku Eysmane?" zeptal se přátelsky První administrátor.
Finsch zrudl až po kořínky vlasů a vykoktal: „Vy... vy víte?"
„Kasom mě o tom informoval, poručíku. Vlastně byste si zasloužil důtku, ale váš nápad se zrcadlem se mi líbil. Na to zatím nikdo nepřišel a já si cením lidí, kteří mají nápady. Ale k věci: kde je krystal teď?"
Finsch odpověděl a informoval Rhodana také o vlivu alkoholu na Dvounosé.
„To je významná skutečnost," řekl zamyšleně Rhodan. „Kdybychom vypustili alkoholické páry do zdejšího ovzduší..."
„Zapomínáš, že nás Dvounosí nepustí do lodi," upozornil Atlan.
Rhodan přikývl a změnil téma: „Když už jsme u té lodi. Hledám schopného muže, který by doprovodil mě a Tolota do CRESTU II..."
„Vezměte mě, pane, prosím!" zvolal nadšeně Finsch.
„Děkuji, poručíku. Je to však akce, která nás může stát krk. Nikdo vám nebude vyčítat, že jste se ji nezúčastnil."
„Pane!" vášnivě odporoval Finsch. „Když jsem se hlásil do loďstva, věděl jsem, že to není procházka růžovým sadem. Bude to pro mě ctí, zúčastnit se akce s vámi a Tolotem!"
„Takhle naivní jsem asi býval také," povzdechl si Atlan.
„Slyšel jste admirála, poručíku," řekl se smíchem Rhodan. „Má úplnou pravdu. CREST II byla dobyta a já byl při tom. Vidíte, že se dopouštím chyb."
„Prosím, vezměte mě s sebou, pane!" opakoval však tvrdohlavě Finsch.
„Dobrá," souhlasil Rhodan. „Teď mě ale velmi pozorně poslouchejte..."
O půl hodiny později muži z CRESTU II vytvořili široký kruh, který se stále zvětšoval po obvodu. Muži pochodovali a zpívali, Rhodan,

Tolot a Finsch mezi nimi. Velkou neznámou však bylo, jak na to zareagují Dvounosí.
Uplynulo však deset minut a nic se nestalo. Dvounosí zřejmě nepovažovali chození do kolečka a zpěv za nic nebezpečného.
Když trojčlenné komando po třetí procházelo pod kulovitým pláštěm CRESTU II, všichni tři se nenápadně vytratili z řady, která se okamžitě semkla.
Oba Pozemšťané a Haluťan rychle přeběhli k jednomu z tajných nouzových východů, i když nevěděli, zda ho Dvounosí nevypátrali. Východ byl však zavřen, kdežto všechny východy, které Dvounosí objevili, byly otevřené a stály u nich ozbrojené stráže.
Rhodan pokynul Tolotovi a on se chopil montážní kličky, která byla umístěna u všech otvorů lodi pro případ krajní nouze, aby se loď dala otevřít zvenčí čistě mechanickými prostředky. Tolot se vzepřel o podlahu silnými běhavkami a činivkami, uchopil kličku a zatáhl. Pancéřovaný vchod se s hlasitým skřípotem otevřel.
„Rychle!" zaduněl Tolotův hlas a oba Pozemšťané vklouzli dovnitř. Tolot je následoval, ale zdržel se tím, že musel stejným způsobem vchod zavřít zevnitř. Potom všichni tři napjatě poslouchali. Kolem však bylo naprosté ticho.

8.

Zdálo se, že nejnižší patro je zcela opuštěné. Jen odněkud shora bylo slyšet nějaké zvuky. „Oni nám tu loď dočista zničí," poznamenal trpce Rhodan, když se zaposlouchal do vzdálených ran a šramotů.
„Proč ne? Teď je jejich a zřejmě ji nehodlají použít," usoudil Tolot.
„Nezprovoznili však energetický systém a tak budou škody menší," upozornil nesměle poručík Eysman.
„To je snad vtip," odsekl Rhodan. „Doufal jsem, že ho uvedou do provozu. V tom případě bychom mohli snadno vystřelit z břicha té obludy."
„Aby nám opět vysáli energii?" poněkud prostořece se zeptal Tolot.
„Třeba ne," odpověděl Rhodan a pokrčil rameny. „Záleží na tom jaký dosah mají jejich zbraně. Obávám se, že do téhle situace jsme se dostali vlastní lehkomyslností. Byli jsme vzdáleni přesně pět tisíc kilometrů od mrtvého Mobyho, když nás napadli. Je logické předpokládat, že dosah jejich vstřebávajících paprsků je přibližně stejný. Pokud by se náš útěk podařilo provést překvapivé a rychle, dostaneme se mimo jejich dostřel dříve, než se vzpamatují."
„To je ale hudba budoucnosti, pane," upozornil střízlivě Tolot. „Teď bychom měli nepozorovaně nastartovat jeden z těch starých letounů, když nic jiného není k dispozici."
„Úplně nám to stačí, zatím se potřebujeme dostat jen na povrch, potom se uvidí," odpověděl Rhodan.
„Něco slyším, pane!" upozornil vtom Finsch a ukázal k chodbě. Také Rhodan a Tolot zaslechli nějaký šramot. „Přichází to z hangáru starých letadel," konstatoval Rhodan. „Zřejmě Dvounosí zkoumají naše tryskáče, to je přesvědčí, že jsme úplní primitivové," dodal s uspokojením.
Obezřetně pokračovali v cestě, Tolot jako první. Protože neměli zbraně, musel Tolot v krajním případě stáhnout palbu na sebe, jemu zbraně Dvounosých nemohly ublížit a Dvounosí o tom neměli ani potuchy.

Dveře do hangáru starých strojů byly otevřené a zevnitř pronikalo narudlé světlo nouzových chemických lamp. Všichni tři si lehli na podlahu a Tolot opatrně nahlédl do hangáru.
„Dva Dvounosí," hlásil, „Hlídají letadla, ten šramot je jen z toho, jak šoupají nohama. Jinak nic nedělají."
„Musíme je zneškodnit," řekl Rhodan. „Dokážeš to, aniž bys je zabil?"
„To se mi na Pozemšťanech líbí," zabručel Tolot. „Jen nezabít inteligentní bytost! Rád bych věděl, jestli by to ti Dvounosí brali."
„Na tom nesejde! Tak dokážeš to?" vyjel na něho Rhodan.
Haluťan však ani tentokrát neodpověděl, ale vrhl se do hangáru a zmizel jim z očí. Dvounosí byli tak překvapeni, že se nezmohli na odpor. Rhodan a Finsch ho následovali, ale ještě nebyli ani v půli cesty k prvnímu letadlu, když se Haluťan znovu objevil. „Jsou zamčeni v jedné kabině," zašeptal.
Rhodan mlčky přikývl a věnoval se stíhačkám typu F-913 G. Zvnějšku vypadaly v pořádku, ale to ještě nic neznamenalo. Byly poruchové a před každým startem vyžadovaly důkladnou prohlídku. Proti ostatním strojům však měly obrovskou výhodu, že jejich motory nebyly závislé na jaderné energii a byly provozuschopné i v podmínkách vyřazení jaderných generátorů.
Rhodan zaujal v nejbližším stroji místo prvního pilota, Finsch usedl na sedadlo druhého pilota a Tolot se rozvalil na dvou zadních sedadlech, která jen stěží unesla jeho mohutné tělo. Potom Rhodan zapnul elektřinu a všichni se začali věnovat kontrole přístrojů a bezpečnosti vedení.
Byli tak zabráni do práce, že si nevšimli, že do hangáru vstoupil další Dvounosý...

* * *

Občas o výsledku pečlivě naplánované akce nakonec rozhodne náhoda. Tentokrát tomu tak bylo. Dvounosý, který vstoupil do hangáru, vůbec nemyslel na to, že by tu na něj mohlo číhat nějaké nebezpečí, jen se rozhlížel po svých druzích, a když zahlédl nazelenalé světlo v jedné kabině, přirozeně se domníval, že tam jsou

a pomalu se šoural k letadlu, vysoukal se na křídlo a teprve v tomto okamžiku spatřil nějakého netvora v kabině.
Zděsil se, ztratil rovnováhu, sklouzl po křídle, dopadl na záda a zaječel.
Tolot byl stejně překvapen jako on, když se před ním na okamžik mihl obličej Dvounosého, který nahlíží do kabiny, ale pochopil situaci a začal jednat ještě než se Dvounosý vzpamatoval z úleku. Jediným pohybem odsunul kryt kabiny, vyskočil na křídlo a sklouzl po něm. Dopadl přímo na Dvounosého. Nemohl tušit, že mu tím zlomí vaz.
Naneštěstí umírající záměrně nebo bezděky ve stejném okamžiku stiskl spoušť svého paprskometu. Zvuk výstřelu v uzavřeném prostoru hangáru byl mnohonásobně znásoben ozvěnou. Znělo to jako výbuch bomby.
Rhodan se vyklonil z kabiny. Byl smrtelně bledý a když viděl, co se stalo, zařval na Tolota: „Zpátky! Startujeme! Rychle!"
Motory zaburácely. Rhodan svíral řídící páky tak silně, až mu zbělely klouby, a čekal jen na to, až se Tolot z křídla převalí do kabiny. Tryskáč vystartoval ještě než stačili zavřít kryt. Rhodan v duchu poděkoval Dvounosým, že nechali všechny vchody do CRESTU II, které objevili, otevřené.
„Nahoru!" vykřikl Tolot, sotva byli venku z CRESTU II. „Odtud přilétají všechny kluzáky červenochobotnatců."
Rhodan tu radu nepotřeboval, mířil ke stropu obrovské haly, v němž se dokonce válečná superloď o průměru půldruhého kilometru skoro ztrácela, ačkoliv to byl jen žaludek mrtvé obludy. Síla motorů staré stíhačky však nedovolovala delší manévrování ani v tomto prostoru, bylo třeba okamžitě objevit průnik k povrchu, kterým Dvounosí dostali dovnitř CREST II.
Na obrazovce radaru se objevily černé skvrny se zeleně světélkujícími okraji, neklamné znamení přítomnosti energeticky fungujících mechanismů otevírání a zavírání bran. Rhodan pouze doufal, že brána do volného prostoru, kterou si vybral, se za nimi okamžitě neuzavře.
Tyto úvahy však byly předčasné.

Byly vzdáleny ještě půl kilometrů od nejbližší brány, když ze všech bran se vyrojily červeně nalakované kluzáky Dvounosých. Perry stačil zahnout obloukem vpravo, ale dostal se přímo do nalétající eskadry Dvounosých. Měl co dělat, aby se vyhnul přímé srážce, ale nepřátelská letadla již útočila všemi svými zbraněmi jako roj podrážděných vos.
Rhodanovi zbýval zlomek sekundy na rozmýšlení. Snad by se pokusil prorazit si cestu, kdyby si v tom okamžiku neuvědomil, že dole pod ním stojí posádka CRESTU II...

* * *

Rhodan i Finsch se už loučili se životem, protože pád z této výšky mohl přežít jen Haluťan. Zdálo se, že Dvounosí se baví tím, že stíhačku nezničí naráz, ale ničí ji postupně. Trup už byl proděravělý jako řešeto a poškozená křídla se musela každou chvíli zlomit.
Rhodan se však nevzdával, i když situace vypadala beznadějně. Stroj nezadržitelně klesal, ale Perry dokázal zdánlivě nemožné: vybral ho v okamžiku, kdy se měl roztříštit a dosedl o kousek dál s mnohem menší razancí.
Posádka bez dechu sledovala pohyby poničené stíhačky a každým okamžikem čekala výbuch. Stal se však zázrak, stroj nevybuchl, udělal několik skoků a zůstal stát. Rhodan a Finsch však o tom už nevěděli. Prudké nárazy je vyhodily z jejich sedadel, i když měly zapnuté pasy, a oba ztratili vědomí.
Rhodan se probral v Tolotově náručí několik kroků od hromady šrotu, která bývala stíhačkou F-913 G. Jeho pohled byl vyhaslý.
„Smůla, pane," řekl Tolot a opatrně postavil svého velitele na zem.
Rhodan se chraplavě zasmál. Znělo to spíš jako nějaké divoké skřeky. Hlasivky ho neposlouchaly. Jeho smích přerušil hlas tlumočnického zařízení.
„Neměli jste to dělat," řekl Dvounosý, který přicházel v doprovodu šesti ozbrojených strážců. „Děláte nám nepříjemnosti a to není dobré pro vás."Nepříjemnosti, pomyslel si Rhodan a trpce se usmál. V tom slově bylo tolik nadřazeného pohrdání! Snad si skutečně nemyslí, že se Pozemšťané smíří s osudem, který jim Dvounosí určili?

„Měli bychom vás předhodit bioparazitům," pokračoval Aihik. „Ale snad bílochobotnatci najdou vhodnou práci pro vás, i když stojíte tak hluboko pod nimi."
Rhodan neodpověděl a stráž všechny tři odvedla k ostatním.

9.

Mužstvo bylo nastoupeno ve čtyřstupu. Rhodan přelétl přimhouřenýma očima zamračené, odevzdané osudu i vzteklé obličeje svých lidí, které Dvounosí popoháněli panovačnými pohyby svých paprskometů.
„Jako stádo dobytka!" zamumlal zoufale Rhodan.
„Co jiného jsi čekal, barbare?" zeptal se Atlan.
„Kdyby Dvounosí byli vzteklí, kdyby vůči nám projevovali aspoň nepřátelství, bylo by to snazší," řekl rozčíleně Rhodan. „Ale tahle pohrdavá lhostejnost jde na nervy."
„Neprojevují Pozemšťanům dostatečnou úctu, co?" pokračoval jízlivě Atlan. „Kdy už pochopíte svou nicotnost vůči vesmíru, barbaři?"
„Nikdy, pane!" tiše zvolal Marshall. „Neexistuje nic, čemu by Pozemšťané nedokázali čelit."
Perry Rhodan náhle vyběhl z řady a skočil před nějakého seržanta, který se vrhl na procházejícího Dvounosého. Ten na něj namířil zbraň, zatímco dva poručici už drželi zuřícího seržanta, který řval: „Proklaté bestie! Jednají s námi jako s hnojem!"
Dvounosý se chvíli díval na muže, který se mu postavil před ústí vražedné zbraně, potom pohybem zbraně naznačil, aby se zařadil, a lhostejně pokračoval v chůzi podél řady zajatců. .
„Jste stále ještě příslušníkem imperiálního loďstva, seržante," obrátil se Rhodan na seržanta. Mluvil klidně. „Chápu vás, ale nařizuji klid. Ovládejte se!"
„Musíte nás odsud dostat, pane!" vykřikl zoufale otřesený seržant.
„Slibuji vám to," odpověděl Rhodan. „Ale musíte mi pomoci."
„Ano, pane!" zamumlal seržant a když se Rhodan vrátil na své místo ještě dlouho tiše klel.
Rhodanův obličej ztuhl do nehybné masky.
„Počkáme, pane, však ještě máme další možnosti," zaburácel vtom dunivý Tolotův hlas.Atlan s povzdechem poznamenal: „Tohle je jen začátek, Perry! Budeme muset projít daleko těžšími zkouškami, tak hlavu vzhůru. Kde je tvá hrdost, barbare?"

„Pozemšťané se nevzdávají, Arkonidane, s tím si starosti dělat nemusíš. Každá zkouška nás jen zoceluje," pronesl Rhodan, ale výraz jeho tváře se nezměnil.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

Greenish: soustava v Andro-Betě, má malé zelené slunce.

Greenish-7: sedmá planeta soustavy Greenish, malá neobydlená planeta.

Wai-Ming: biolog, člen posádky CRESTU II. Malý, tělnatý.

Hibbly,Acanthus: hlavní psycholog CRESTU II.

Dvounosí: Národ z Andro-Bety. Jsou zhruba stejně velcí jako průměrný Pozemšťan, nohy a trup mají také velice podobné lidským. Rozdíly začínají až od nápadně silného krku. Na něm je posazena kuželovitá hlava, z jejíž spodní části vybíhají jako výrůstky dva choboty. Na konci každého chobotu mají Dvounosí po čtyřech chápavých prstech. Ty jsou patrně silnější než prsty na konci drobných a zakrslých rukou. Choboty ovšem nesporně slouží i jako čichový orgán. Na přední straně hlavy upoutává pozornost velké, nehybné oko a jeho krystalický třpyt. Je tvořeno obrovským množstvím krystalických plošek a je vypouklé. Díky tomu Dvounosým poskytuje rozsáhlý přehled, i když je nehybné. Pod okem se nachází asi deset centimetrů dlouhý otvor beze rtů. V otvoru mají nebezpečně vyhlížející zuby. Z toho se dá usuzovat, že se Dvounosí živí tuhými organickými látkami. Dvounosí se dělí do tří kast. Kasta A, páriové, žije v oblastí břicha Mobyho. (Bílí.) Její choboty nejsou obarvené a mají původní bílou barvu. V prostředním prostoru se zdržují Modří, kasta B, ze které se rekrutují prakticky všichni vojáci. Nejvznešenější kasta je skupina C, usazená v zádových partiích. Jejím poznávacím znamením jsou choboty, obarvené na červeno. (Rudí.)

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

William Voltz

KASTA BÍLÉHO CHOBOTU

Mistři ostrovů ustanovili národ Dvounosých strážci Andro-Bety. Přestože k tomu došlo již před dávnými lety, tato rasa stále vykonává svůj úkol. Když jim padne do rukou CREST II s Perry Rhodanem, Atlanem, Icho Tolotem a dvěma tisíci muži posádky na palubě, pošlou Pozemšťany do zajetí k nejnižší kastě Dvounosých, Bílým. Rhodan se pokusí využít nenávisti vůči oběma vyšším kastám k útěku...